

Deel 1

De Zwarte Hoeve

Het geheim van Spot

EEN **Lenny** BOEK

De Zwarte Hoeve

EEN PENNY BOEK

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een uitgave van Holco Publications BV/2000

Published: UK Macmillan Children's Books London

Oorspronkelijke titel: Hollywoll Stables 1: 'Flying Start'

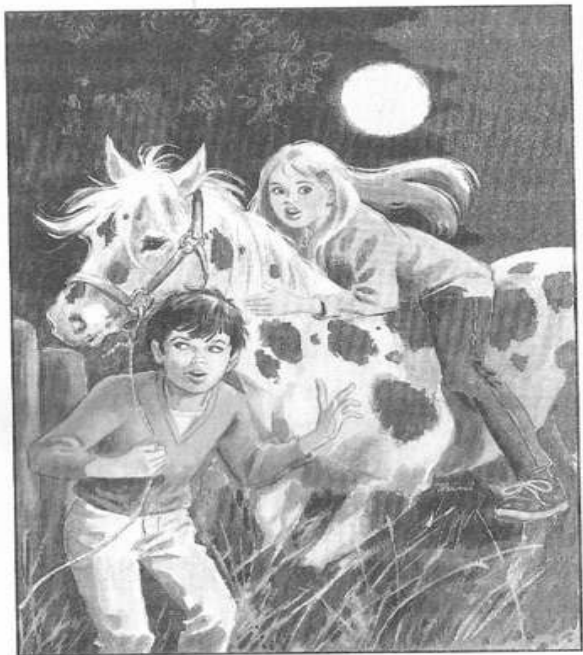
Copyright: Samantha Aloxandor 1995

Vertaling: Tjits Puijker

Omslagillustratie: Trini Tinture

ISBN nr.90-76339-22-8

Het geheim van Spot

EEN PENNY BOEK

Een uitgave van Holco Publications B.V.

Hoofdstuk 1

"We moeten aan meer geld zien te komen!" riep mijn broer wanhopig uit voor misschien wel de honderdste keer. Het was de eerste dag van de zomervakantie. We zaten in de zadelkamer plannen te maken voor de toekomst. Nick ijsbeerde diep in gedachten heen en weer en leek veel ouder dan veertien jaar.

Katie, mijn kleine zusje was een poster van een Anglo-Arabier aan het ophangen en strooide punaises in het rond. Ik hing in een oude stoel, waar de veren uitstaken en knuffelde onze twee jonge poesjes en deed mijn best om vrolijk te blijven. Dat viel niet mee, want de regen viel met bakken uit de hemel en alles zag er somber en triest uit. We hadden de pony's op stal laten staan. Ze kauwden op hun hooi en keken verveeld om zich heen. "Ja, maar hoe?" antwoordde ik, terwijl ik probeerde om niet te snauwen. Ondertussen deed ik een poging om het zwart-witte poesje tegen te houden dat bezig was om in mijn nek te klimmen. "Hoe moeten we nu aan meer geld

komen, terwijl we geen cent meer hebben? We kunnen niet eens nieuwe folders laten maken!" "Dat weet ik ook wel. Dat hoef je me echt niet te vertellen, hoor,' sputterde Nick. Hij wreef met zijn hand door zijn zwarte haar en zag er teleurgesteld uit. "Maar er moet toch een manier zijn om dit op te lossen - we kunnen nu niet opgeven - niet nu we al zo ver zijn." We waren sinds een paar maanden bezig met ons 'Rusthuis voor paarden en pony's.'

Toen we onze eerste pony langer dan een jaar geleden van een vreselijk lot hadden kunnen redden, verhuisden we naar De Zwarte Hoeve en het lukte ons om nog een pony te helpen. Maar we hadden nog steeds een schuld bij de boer en de dierenarts.

"Ik weet het!" gilte Katie ineens, terwijl ze met glinsterende ogen van de houten stoel sprong, waar ze op had gestaan.

"Laten we een circusvoorstelling geven in de wei. We kunnen de pony's kunstjes leren en dan iedereen uitnodigen om te komen kijken."

"Ach, word toch eens volwassen, Katie," snauwde Nick.

"We hebben goeie ideeën nodig, geen stomme." Katie was negen jaar, leek op een donkerharig elfje en haar mond stond niet stil! Ik was twaalf, pony gek en vastbesloten om ooit nog eens een beroemde springruiter te worden, die haar land zou vertegenwoordigen op grote wedstrijden.

"Wat vinden jullie van een rommelmarkt of zo?" stelde ik voor om ook iets in te brengen. "We moeten toch iets doen?"

"Ach Melanie, kom op, dat levert toch nooit genoeg op om hooi voor de winter te kopen. En er ligt nog een rekening van de dierenarts voor Sophie. En wat als we nog een zieke pony krijgen? Wat moeten we dan?" Sophie was een kleine Welsh Mountain pony met een chocoladebruine vacht en drie witte sokjes, die we in de paasvakantie gered hadden.

We vonden haar bang en in elkaar gekropen in een schaphenhok op een paardenmarkt in de buurt. Ze had een marktnummer op haar achterhand en we zagen meteen dat ze onder haar lange vacht veel te mager was. Ze keek alsof ze de moed had opgegeven.

Toen Nick haar tanden onderzocht, zagen we dat ze nog geen jaar oud was. We huiverden allemaal toen we de diepe bloederige wond boven haar spronggewricht ontdekten. Zo te zien was daar nooit een dierenarts bij geweest. Katie begon te huilen en Sarah, onze stiefmoeder, ging op hoge poten op zoek naar iemand bij wie ze een klacht in kon dienen.

Sophie keek ons met wijd opengesperde ogen aan. We hadden geen geld en geen vervoer, maar deden toch een bod op haar. Zo konden we haar in ieder geval redden van de slager en van een waarschijnlijk vreselijke reis naar het vasteland.

"Nou, wat denk je?" zei Nick, waardoor ik met een klap weer in de werkelijkheid was. Hij leunde tegen de zadelbokken en zag er tegelijkertijd opgewonden en terneergeslagen uit.

"Wat?" vroeg ik. "Waar heb je het over?" "Heb je helemaal niet gehoord waar we het over hadden, Melanie? Een demonstratie - wat vind je ervan om een show te geven in de grote wei? We zouden behendigheidswedstrijden kunnen houden, en springen. En misschien rondritjes voor de kleintjes, van alles en

nog v/at! We kunnen toegangsgeld vragen en drankjes verkopen en een loterij houden. Nou, wat vind je ervan?" "En dan houden we een modeshow!" gilte een op en neer springende Katie. "En een vossenjacht. En dan rijd ik op Sparky en win alle prijzen.

"Ja, maar hoe komen we dan aan geld voor prijzen en waar halen we hindernissen vandaan?" vroeg ik. "We kunnen een sponsor zoeken," zei Nick op een dwingende manier die geen tegenspraak duldde. "Nou, misschien is het wel wat," zei ik aarzelend, terwijl ik het een steeds beter idee vond. "Ik verwacht dat de mensen van de ponyclub en de maneges in de buurt wel zullen komen."

"We kunnen het vrij snel voor elkaar hebben," zei Nick. Je hoorde zijn hersens bijna kraken. "Wat denk je ervan om die show over twee weken te houden?"

"Maar wat doen we met Sarah, we zullen het haar toch eerst moeten vragen?" vroeg ik voordat ik ook uit mijn bol ging van dit fantastische idee."

Sarah was onze stiefmoeder en ze zorgde helemaal alleen voor ons sinds onze vader twee jaar geleden

gestorven was aan een hartaanval.

Onze echte moeder woonde op het vasteland met haar nieuwe man, die we nog nóóit hadden gezien. We hoorden alleen iets van haar op verjaardagen en met Kerstmis, wanneer ze dure en volkomen overbodige cadeaus stuurde.

Ze had ons nooit gewild - ze had het veel te druk met zichzelf om kinderen te hebben. Ze was hartstikke opgelucht toen Sarah ermee instemde om voor ons te blijven zorgen. Sarah was net een grote zus en was het bijna altijd met onze plannen eens. Het was haar idee om naar De Zwarte Hoeve te verhuizen en een rusthuis voor pony's en paarden te beginnen.

"Nou, waar wachten we dan op?" zei Nick, met een grijns van oor tot oor.

We renden dwars door de wei naar de achterdeur. We popelden om ons plan aan Sarah te vertellen. Toen we de keuken instormden, kwam Goldie, onze goudkleurige Labrador net uit de gang gerend. Sarah kwam vlak achter hem aan.

Ik wilde net beginnen met vertellen, toen Sarah me in de rede viel, met een stem die me zei dat er iets mis was. We waren meteen stil en vroegen ons af wat er aan de hand was.

"Ik weet niet of dit echt is of een geintje," zei ze. "Maar ik was net aan de telefoon, toen iemand dit door de brievenbus schoof." Ze gaf een stukje papier aan Nick en Katie en ik leunde over zijn schouder om te kijken wat erop stond. Mijn ogen vielen bijna uit hun kassen, toen ik het las. Katie hield haar adem in en Nick zei een lelijk woord.

Het was een frommelig papiertje uit een blocnote met een kinderlijk handschrift: grote, ronde letters en heel veel taalfouten, ongeveer zoals Katie schreef. Maar wat erop stond, verbaasde ons allemaal:

Asjebleif help me. Er is een ponnief in groote noot en ze gaat doot als je niet hellept. Kom asjebleif om 7 uur vanafond op het kerkhof.

Er stond geen naam onder, zelfs geen initialen.

"Als dit een geintje is, dan heeft de afzender een raar

gevoel voor humor," zei Nick.

Ik pakte het papiertje om het beter te kunnen bekijken. "Het is vast een ontvoering," riep Katie opgewonden uit. "We moeten de politie waarschuwen!" Haar grote bruine ogen keken angstig in het rond.

"Misschien is het waar," zei ik. "Maar waarom komen ze ons dan niet halen of waarom bellen ze de dierenbescherming niet? Dit is toch niet logisch." "Ik vind het ook allemaal nogal verdacht," zei Sarah. Ze draaide zich om, om ons aan te kijken. Haar lange rode haar was samengebonden tot een paardenstaart, waardoor ze er nog veel jonger uitzag. Ze had haar leesbril nog op. Haar kleine sproetenneus wipte op, zoals altijd als ze ernstig was - en dat gebeurde niet vaak. "Het is een grap," stelde Nick vast, terwijl hij zijn kin afdroogde die Goldie net helemaal afgelikt had. "Maar ais dat niet zo is?" antwoordde ik. "Natuurlijk moeten we het onderzoeken," zei Sarah, meer tegen zichzelf dan tegen ons. "We zouden een waardeloos tehuis zijn als we dat niet deden." "Da's waar," antwoordde Nick en ik knikte. "Maar laten we het er voorlopig nog maar met niemand over hebben. Het heeft helemaal geen zin om de dierenarts of de dierenbescherming te bellen, voordat we iets zeker

weten."

"Maar als...", begon Sarah.

"Wat?" riepen we allemaal tegelijk.

"Wat, als degene die dit briefje stuurde, bang is of door iemand bedreigd wordt? Wat, als hij of zij zich niet bekend kan of wil maken?"

"Nou, waarom zou hij ons dan niet vertellen waar de pony is," antwoordde Nick. "Als je het mij vraagt, is het toch een misselijk grapje."

"Dat weet je helemaal niet zeker," zei ik kattig. Ik was kwaad, omdat hij er zo makkelijk over dacht.

Sarah staarde in gedachten voor zich uit. Katies gezicht werd gewassen door Goldie, die eindelijk aandacht kreeg van iemand. Plotseling werd er keihard op de voordeur gebonkt. Wij schrokken ons allemaal wild.

"Daar zijn ze, daar zijn ze!" gilde Katie, met een spierwit gezicht.

Nick zag er geschrokken uit en ik kon me ineens niet meer bewegen.

Er werd weer gebonkt. Harder en nog ongeduldiger. Het huis leek ineens akelig stil! Het enige wat we hoorden was onze ademhaling. Het leek wel minuten te duren voordat

Sarah naar de voordeur ging.

"Joehoe!" riep iemand door de brievenbus.

"Is er iemand thuis?"

Het was mevrouw Parker. Door alle toestanden waren we de pony van haar dochter helemaal vergeten. Ik schoot achter Sarah aan en zag een auto met een trailer op de oprit staan. Ze kwamen de pony brengen. Die zou een paar weken bij ons in de wei komen. Dat leverde weer wat extra geld op.

Bovendien hadden we toch meer dan genoeg gras. Een half uur later was Fenella, een palomino van 1,32m, al druk vriendschap aan het sluiten met Sparky en Blue. Ze hinnikte daarbij als een jong veulentje. De rest van de

middag vloog om. We hadden geen tijd meer om aan het geheimzinnige briefje te denken. Behalve Katie, die deed alsof het een heel spannend avontuur was. Ik schudde een lekker dik pak stro in de lege stal en zette een emmer water klaar. Nick ging met Sarah brokken halen. De plannen voor onze voorstelling waren we tijdelijk vergeten.

Nadat we de pony's verzorgd hadden en we de patat die Sarah had meegenomen hadden verslonden, was het tijd om te gaan. Kwart voor zeven. We kropen allemaal in de oude Volvo en reden in de richting van de kerk. Goldie mocht mee om ons te steunen. Nick zat voorin naast Sarah, die zachtjes vloekend met de versnellingspook worstelde. Katie zat de hele tijd naar haar dikke vinger te kijken waar Fenella in had gebeten. Ik telde de minuten die op mijn horloge voorbij kropen. We hadden een halster en een halstertouw achter in de kofferbak gegooid, voor het geval we dat nodig zouden hebben.

De regen was minder aan het worden en de zon prikte zo nu en dan door de dikke wolken. Sarah zette de ruitenwissers uit en draaide de Dorpsstraat in, met aan de rechterkant de kerk.

Sarah parkeerde de auto op de weg onder een paar beukenbomen en zette de motor uit. Er was niemand te zien. Twee minuten voor zeven.....

"Wat nu?" vroeg Nick, die er nog steeds van overtuigd was dat het een grap was.

"Laten we naar de begraafplaats gaan aan de achterkant," stelde Sarah voor, terwijl ze de deur opendeed. "Op het briefje stond immers 'kerkhof'? Of niet soms? We lieten Goldie in de auto zitten en schuifelden achter elkaar aan door een gammel hekje dat uit zijn scharnieren hing. Een paar schapen graasden tussen de grafstenen en twee keken op toen we hen naderden. Eén minuut over zeven..... Nog steeds niemand te zien. Katie hield Sarahs hand vast en we stonden daar maar zo'n beetje, niet goed wetend wat we konden verwachten. Het enige geluid dat je hoorde was dat van de druppels die van de bomen vielen en af en toe het geblaat van een schaap. Ik had het gevoel dat er van alle kanten ogen naar ons keken.

Nick besloot om eens rond te gaan kijken. Misschien had iemand hier wel een ander briefje neergelegd. Sarah sloeg haar arm om Katie heen en wij bleven wachten.

Kwart over zeven.....Nick kwam weer achter de kerk
vandaan.

"Niks," riep hij, terwijl hij naar ons toeliep. "We zijn er
mooi ingetrapt." We bleven wachten tot acht uur. De kerk
ging er steeds minder eng uitzien. We liepen een beetje
rond over het kerkhof en lazen de namen op de
grafstenen. Katie knuffelde een schaap. "Oké, terug naar
de auto," brulde Sarah, die vond dat we er lang genoeg
geweest waren.

"Jippie," brulde Katie terug en rende het pad af. We
klommen weer in de auto waarin Goldie geduldig op de
achterbank had zitten wachten. Ik keek nog een keer
achterom voor we weer richting huis gingen. "Ik wist het
wel," zei Nick met zijn 'Ik heb gelijk- stemmetje'." "Als ik
degene die ons dit kunstje geflikt heeft, ooit te pakken
krijg..."

"Nou, dat was dan dat," zei Sarah. "Laten we het allemaal
maar gauw vergeten."

Het was een prachtige zomeravond. Alles zag er
opgefrist en levendig uit. Een enorme regenboog stond
boven de heuvels, heel helder en met prachtige kleuren.

Ik voelde me een beetje verdrietig omdat we pony niet hadden gevonden.

Opeens, zomaar uit het niets, als in een droom, galoppeerde er ineens een paard naast ons. Het liep in de wei naast de smalle weg waar we op reden en probeerde de auto bij te houden. Er was alleen een stenen muurtje tussen ons in.

"Kijk nou eens!" riep Nick opgewonden en we staken allemaal onze nek uit om het beter te kunnen zien. "Stoppen. Stop nou even," riepen we tegen Sarah die half in de berm reed, omdat ze ook naar het paard keek. "Ik vraag me af van wie die is," zei ze. Ze reed een parkeerplaats op en zette de motor af. "Ik heb hem nog nooit gezien," zei ik, terwijl ik naar het bruin met witte lichaam keek dat als een superrenpaard voorbij vloog. Het was een bonte pony. Stokmaat ongeveer 1,42m. Zo te zien voor een deel volbloed - maar wat het andere deel was, kon ik niet ontdekken. Het dier rende naar het midden van de wei en draaide en wervelde rond. Hij snoof en snurkte en bekeek ons argwanend.

"Hij is vast ergens van geschrokken," mompelde Sarah. "Misschien is hij hier net ergens aangekomen...." "Hij ziet

er nog niet zo oud uit," voegde Nick toe. "Ik schat hem op vier of vijf jaar," zei ik. Plotseling steigerde hij en sloeg met de voorbenen in de lucht. Hij kwam weer neer op vier benen en schoot als een pijl door de wei. Zijn lange staart wapperde als een vlag achter hem aan en hij hinnikte naar een ander paard dat in de wei naast hem opdook.

"Verdorie, hij gaat springen!" riep Nick in paniek. Het paard rende in de richting van het stenen muurtje, dat hem scheidde van het andere paard. "Oh nee," zei Sarah. "Dat overleeft hij niet!" De muur was minstens anderhalve meter hoog en de kleinste vergissing zou een enorme smak betekenen. Sarah sloeg haar hand voor haar mond. Ik wilde mijn ogen dichtdoen, maar om de een of andere reden lukte dat niet. Zijn sterke achterbenen bogen zich en ik zag hem al zijn kracht verzamelen. Hij boog zijn spronggewrichten heel sterk en zette alles op alles. Eén, twee, drie en toen schoot hij zichzelf als het ware de lucht in. Een ogenblik dacht ik dat hij het niet zou halen. Maar toen strekte hij zijn voorbenen en maakte zijn rug lang. Hij landde met een perfecte boog en galoppeerde weg alsof er niets gebeurd was.

Nick floot zachtjes. Ik slaakte een zucht van verlichting en

haaide mijn in elkaar gestrengelde handen uit de knoop. Mijn hart klopte nog in mijn keel. We stonden daar heel stil bij elkaar en konden allemaal niet geloven wat we net hadden gezien. Een donkere figuur kwam uit een nabijgelegen huis en liep door de wei naar de bonte. Hij deed hem een halster om en boog zich voorover om zijn benen te bekijken. Hij moest die sprong ook gezien hebben.

"Kom op, jongens. De voorstelling is afgelopen," zei Sarah en ze duwde ons weer in de auto. "Melanie is helemaal van de wereld," pestte Nick. Hij grijnsde naar me en wist precies wat ik dacht.

"Jammer zussie, had jij maar zo'n prachtig springpaard, hè?" zei hij, met een knipoog, terwijl hij mij aanstootte. "Nick, laat haar met rust," zei Sarah. "Kom op, we gaan naar huis, voordat de burens denken dat we verhuisd zijn."

Toen ik die avond in mijn bed kroop, zat mijn hoofd vol met bonte paarden en mooi gekleurde hindernissen. Maar 's nachts om drie uur werd ik wakker. Ik dacht aan een kleine pony, die op zijn zij lag en heel veel moeite moest doen om niet te stikken.

En aan een vage figuur die me met grote bange ogen aankeek en me probeerde iets te vertellen - iets belangrijks en die me dan meenam in het donker. Het was een vreselijke nachtmerrie.

Ik draaide me op mijn andere zij en schudde mijn kussen op en probeerde die nare gedachten te verjagen. Maar ik had het akelige voorgevoel dat we nog meer zouden horen van degene die dat briefje gestuurd had en dat het geen grap was zoals Nick beweerde.

Hoofdstuk 2

"Juryleden!" riep ik plotseling naar Katie, die Blue naast de waterbak stond te poetsen. "Voor 'het mooiste geheel' en de modeshow hebben we juryleden nodig!" "En prijzen," zei ik. Ik zat op een omgekeerde emmer bij de stallen. Ik probeerde het tuig te poetsen en tegelijkertijd een lijst te maken voor onze show.

Op dit moment had ik het volgende opgeschreven: rozetten, een jurytent, hindernissen, paaltjes, vlaggetjes, emmers, zakken, touw, prijzengeld, startlijsten, een eersthulpkoffer, een wc-wagen... en dat was nog maar het begin.

"Ik ga als cowboy," zei Katie met overtuiging, terwijl ze de knopen uit de staart van Blue trok. Ik herinnerde haar eraan om dat met de zachte borstel te doen en niet met de manenkam.

"We weten niet eens of we wel verkleed gaan,"

antwoordde ik. "En bovendien wil iedereen waarschijnlijk als cowboy komen, dat is niet echt iets bijzonders." "Ik was druk in mijn Penny-agenda aan het bladeren en telde zenuwachtig het aantal dagen dat we nog hadden. We dachten aan 9 augustus. Er waren dus nog precies twee weken om alles in orde te maken. Sarah vond het een geweldig idee. Ze was onmiddellijk in de telefoon geklommen om sponsors voor ons te vinden. Nick zocht in de schuur naar palen die we konden gebruiken om een ring mee af te zetten. Ik merkte dat ik van de zenuwen op mijn onderlip zat te kauwen en haalde een paar keer diep adem om weer rustig te worden. Tenslotte zou het toch niet zo heel moeilijk zijn om een show in elkaar te zetten. Of toch wel? Ineens klonk het geluid van hevig piepende remmen op de oprit. Ik sprong van schrik omhoog. Katie struikelde bijna en Blue gooide zijn hoofd omhoog en trok zijn halstertouw strak. Ik smiet mijn papieren aan de kant en rende een paar stappen in de richting van het geluid. Mijn hart klopte in mijn keel en eigenlijk wilde ik niet verder gaan. Ik dacht meteen aan een vreselijk ongeluk. "Wat is er aan de hand?" Katie stond direct naast me. Buiten adem, spierwit en met waarschijnlijk dezelfde gedachte. Een rode sportwagen stond dwars op de weg en blokkeerde de hele boel. Een groot, blond meisje en een man met grijs haar stonden

met grote ogen de weg af te kijken.

Ze zagen er ongerust uit en het meisje riep iets tegen de man. Katie en ik stonden als aan de grond genageld toe te kijken. Ik had het angstige voorgevoel dat er iets vreselijks zou gaan gebeuren. Een paar tellen was het doodstil en toen gilde het meisje uit: "Kijk, daar is hij!" Ze begon met haar armen in de lucht te zwaaien. De man ging snel terug naar de auto en begon te toeteren. Heel lang en heel hard. Ik dacht dat ik er doof van zou worden. Blue draaide als een gek in de rondte en probeerde uit alle macht om los te komen. Sarah kwam als een speer uit het huis gerend met een nat hoofd vol shampoo.

"Wat is er," begon Sarah te zeggen, terwijl ze naar het schouwspel aan het begin van de oprit keek. Goldie stond als een malloot te blaffen en ik hield hem stevig bij zijn halsband vast. Met mijn andere hand probeerde ik Blue gerust te stellen. Zomaar, als uit het niets, verscheen het vreemde bonte paard weer zonder ruiter op de weg. De teugels van zijn hoofdstel waren gebroken en het zadel hing scheef naar een kant. Hij stond doodstil, zijn benen gestrekt, met grote ogen.

Zijn flanken gingen op en neer en zijn bruin-witte vacht droop van het zweet. Iedere spier in zijn lichaam was gespannen en hij kon er ieder moment weer vandoor gaan.

"Jij stomme, stomme knol," gilte het meisje, niet in staat om haar woede te verbergen. En zonder waarschuwing schoot het paard in de richting van de auto. "Liggen!" brulde het meisje naar de man, die doodstil naast de open autodeur stond.

"Oh nee, alsjeblieft niet!" hoorde ik Sarah met ingehouden adem fluisteren toen we zagen wat het paard van plan was.

Terwijl hij bijna stilstond, boog hij zijn achterbenen en sprong over de motorkap van de auto. Het was ongelooflijk! De man dook in de auto en deed in een flits zijn armen over zijn hoofd om zichzelf te beschermen. Er klonk een afschuwelijk geluid van metaal dat metaal raakt, omdat het paard het net niet helemaal haalde. De tijd leek even stil te staan. Ik was ervan overtuigd, dat hij een been gebroken zou hebben of iets anders. Maar het lukte hem om steun te vinden. Half glijdend, half springend bereikte hij de andere kant. Verdoofd en angstig, maar

gelukkig niet gewond, stond hij in de berm naast de auto. "Katie, kijk uit, kom terug." Nick's stem klonk luid achter ons. Door alle opwindning had ik niet in de gaten dat Katie de weg oprende, recht op het paard af. "Katie!" riep Sarah, terwijl zij ook achter haar aan ging. "Wat ga je doen, kom terug!"

Nick rende me voorbij en ik probeerde hem te volgen, maar mijn benen wilden niet. Stel je voor wat er zou gebeuren als hij steigerde, of zou slaan! "Katie, kom terug," riep ik ook, maar ze liep al met een uitgestrekte hand op hem af. Ze zag er zo klein en nietig uit. Heel rustig pakte ze de gebroken teugel. Maar de bonte bewoog niet. Hij probeerde niet eens weerstand te bieden. Hij was nog helemaal versuft van angst, en zijn hoofd hing zielig naar de grond.

Hij vond het best dat Katie hem stapje voor stapje meenam.

Nick liep heel voorzichtig aan de andere kant naast hem, zodat hij niet opnieuw zou schrikken.

"Gelukkig, dat hebben we weer gehad," zei Sarah en we slaakten allemaal een zucht van verlichting.

"Niet slecht, kleintje," grapte Nick met een lachje naar Katie die van oor tot oor bloosde.

Ik ging Blue in een van de stallen zetten. Intussen bekeek Nick de bonte goed om te zien of hij ergens schrammen of andere wondjes had.

"Het is zo'n stom beest," hoorde ik het blonde meisje tegen Sarah zeggen, terwijl ze naar ons toe wandelde. "Hij is hartstikke gek." Ik zag dat haar rijbroek onder de modder zat en groen was van het gras. Waarschijnlijk was ze er afgevallen. Zo te zien was ze ongeveer even oud als Nick.

Sarah kletste maar door terwijl het water van haar half gewassen hoofd droop. Ze leek het niet in de gaten te hebben.

"Oké jongens, ik wil jullie graag voorstellen aan meneer Sullivan en zijn dochter Louise. David, Louise, dit zijn Nick, Melanie en Katie."

"Dat was een knap stukje werk, Katie," zei meneer

Sullivan en ik zag mijn zusje bijna groeien. Van dichtbij was hij veel minder grijs dan ik eerst dacht.

"Dat doe je nooit meer zo na, dapper dametje," zei Sarah.

Ze gaf Katie een flinke knuffel en kneep in het puntje van haar neus.

Louise legde uit hoe ze hadden geprobeerd het paard tegen te houden, toen het in de richting van het dorp en de grote weg rende. Ze vertelde er niet bij hoe het kwam dat hij los was. Ik merkte van mezelf dat ik naar haar blonde haar zat te staren en vroeg me af of het geverfd was of echt die kleur had. Meneer Sullivan zei dat hij wel een nieuwe motorkap nodig had en dat hij zojuist de schrik van zijn leven had gehad. Sarah bood hem een kopje thee aan en Louise zei dat ze "het monster" terug moest brengen naar zijn verzorger. Ik maakte de singel los en legde het zadel weer op de goede plaats. Het verbaasde me dat iemand een hekel kon hebben aan zo'n geweldig paard.

"Hoe heet hij?" vroeg ik. Ik aaide hem ondertussen over zijn sterke schouder.

"Spot. Hij is uit Amerika aangekomen met een vliegtuig. Hij is hier pas een paar dagen, ' antwoordde Louise.
"Wat!" riepen Nick en ik tegelijk uit, met grote ogen van verbazing.

"Je bedoelt dat je hem uit Amerika over hebt laten komen?" Ik kon bijna niet geloven wat ik hoorde. "Dat is niet zo moeilijk, hoor. Maar hij is het geld absoluut niet waard." Louise haalde onverschillig haar schouders op, alsof ze iedere dag paarden over liet komen. "Mijn oom Wil denkt dat hij leuk is. Dat stomme paard is een halve wilde mustang, en hij weet dat ik niet op zo'n beest wil rijden."

"Nou kom op, Lou," mengde meneer Sullivan zich in het gesprek. "Wil zegt dat het een geweldige springer is - omdat het zo'n bont cowboypaard is, wil dat heus niet zeggen dat hij niet goed is." "Een echt cowboypaard!" Katie had nog net gehoord waar we het over hadden. "Bedoel je dat het een écht cowboypaard is, uit zo'n spannende film?"

Katie keek Spot met grote ogen aan. "Wow!"

"Jullie zijn toch die mensen van dat rusthuis?"

vroeg Louise.

Ze veranderde snel van onderwerp. Ze keek Nick recht in zijn ogen en ik zag dat hij een kleur kreeg. Ineens had ik in de gaten hoe gek we er allemaal uitzagen. Nick had spinnenwebben in zijn haar en Katie droeg haar 'Ik ben paardengek-' T-shirt met het grote gat onder haar arm. Ik voelde me ook behoorlijk vies, met mijn vieze nagels en een afgeknipte, verbleekte spijkerbroek. Louise zag er zo keurig en zelfverzekerd uit. "We zijn nog maar pas begonnen," zei Nick. Hij keek naar de grond en schoof met zijn voet heen en weer. "We hebben twee geredde pony's: Sophie en Blue. En Sparky, maar die hebben we al jaren."

"Maar we hebben geen geld," flapte Katie eruit en ik kon haar op dat moment wel zoenen.

"We gaan binnenkort een paardenshow houden om geld bij elkaar te krijgen, wilt u geen sponsor worden meneer Sullivan?" vroeg ik. Sarah begon te vertellen over de rekening van de dierenarts en hoeveel hooi we in de winter nodig hadden. Meneer Sullivan zei dat hij misschien wel iets wist om ons te helpen. Louise gaf hem een seintje om hem te laten weten dat ze naar huis wilde.

Spot was gestopt met trillen en was weer kalm. Ik bood Louise aan om hem samen met haar weer terug te brengen.

Ze nam het aanbod dankbaar aan. Katie nodigde zichzelf ook uit, maar Nick zei dat hij het druk had, al zou ik niet weten waarmee. Meneer Sullivan vroeg Sarah of hij haar even onder vier ogen kon spreken, maar eerst moest hij nog even iets aan zijn auto doen. "Hoe heet... die roodschimmel in de wei?" vroeg Louise, terwijl we met Spot door de berm wandelden en probeerden om mensen met loslopende honden te ontlopen. Ik wilde haar zo graag van alles vragen over haar eigen paarden, maar kreeg voorlopig geen kans.

"Dat is Blue," zei ik. Ik droogde mijn zweethanden af aan de achterkant van mijn korte broek. Het was warm en ik snakte naar een ijskoud glas fris. Ik begon over Blue te vertellen. Over hoe we hem hadden gevonden aan een touwtje langs de weg vlak bij een huis, waar twee kleine meisjes woonden. Die dachten dat je met een pony, net als met een fiets, op de weg moest rijden. Zijn onbeslagen hoeven waren helemaal afgesleten, zodat hij heel moeilijk kon lopen. Met moeite kon hij zijn gewicht van zijn ene voorbeen op het andere brengen. Over hoe

hij in de garage een soort stal had, zonder zonlicht of strooisel en dat hij maar af en toe water kreeg uit een klein emmertje, omdat de meisjes geen grote emmer konden dragen van de keuken naar de garage. Over hoe hij al maanden niet meer gepoetst was en hoe zijn vacht volhing met mest. En dat het enige voedsel wat hij kreeg korstjes brood en aardappelschillen waren. Een duur cadeau voor twee kleine meisjes die ponygek waren en ouders die nergens iets vanaf wisten. Ze werkten allebei hele dagen en ze hadden niet in de gaten dat de pony steeds magerder werd, tenminste, dat zeiden ze.

We hadden hem mee naar huis genomen, hem goed verzorgd en vertroeteld. Eindelijk was hij weer aangesterkt. Dat was nu meer dan een jaar geleden en hij zag er nu net zo uit als iedere andere pony van bijna twintig. We hadden hem Blue genoemd omdat hij een maanoog had met een blauwachtige gloed, in plaats van het normale bruin. Heel veel mensen die hem voor het eerst zagen, dachten dat hij blind was aan dat oog. Maar hij kon er prima mee zien - het is gewoon iets waar sommige pony's mee geboren worden.

Inmiddels waren we in de buurt van Louise's huis gekomen. We liepen onder een stenen boog door en

toen zag ik een prachtig stalgebouw!

"Kijk nou eens," riep Katie opgewonden. Twee paarden keken over de onderdeur van hun stal naar buiten en hinnikten toen ze Spot zagen. "Tim," riep Louise, toen ze de stallen voorbijliep. Een grote jongen met donker haar kwam net uit een gebouw met grote houten deuren en droeg een vol hooinet. Hij liet het meteen vallen toen hij Louise zag en kwam naar de plek waar wij stonden te wachten. "Zet dit vervelende beest op stal," commandeerde Louise. "En geef hem maar geen avondeten. Hij moet op dieet."

"Ik gaf de teugels aan Tim, die bezorgd naar Spot keek. Hij had hetzelfde donkere haar en net zulke gloeiende ogen als Nick, maar hij was langer en had iets smallere schouders. Hij leidde Spot weg en Louise nam ons mee naar de twee paarden die nog in de stal stonden. Ze stelde ze trots aan ons voor."

"Dit is Royal Storm," zei ze. Ze maakte de onderdeur open zodat we de schitterende vos konden bewonderen. Hij was, schatte ik, 1.42 m hoog met een bles en drie witte sokken. Zijn bruine vacht glansde. Hij droeg een deken met een rolsingel. In een hoekje daarvan stonden

de initialen R.S.

"Het is een juweel," zei ze met liefde in haar stem. Ze begon te vertellen hoe hij de laatste keer kampioen bij de junioren was geworden tijdens de 'Paard van het Jaarshow. Ik kon geen woord meer uitbrengen, wat 'n prachtig paard!

"Is hij niet schitterend?" zei Louise, terwijl ze klopjes op de lange slanke hals gaf. Royal Storm schoot angstig achteruit naar zijn voerbak en Louise loodste ons naar de volgende box.

"Dit is Wizard," zei ze. Ze deed een stapje terug, zodat we de slanke bruine ruiter konden bewonderen. Hij stond in een stal met een dikke laag krullen op de bodem en keek ons zenuwachtig en argwanend aan. Zijn beide voorbenen waren stevig gebandageerd. Wel een beetje vreemd, maar ik dacht er verder niet aan.

"Hij is pas vijf, maar eens zal hij kampioen worden," zei Louise vol vertrouwen. "Hij is al eens geplaatst voor het Nationaal Kampioenschap."

Katie en ik stonden daar stilletjes de prachtige paarden te

bewonderen.

Ik voelde me alsof ik in een andere wereld was terechtgekomen - een wereld van geld, succes en rijkdom. Ineens was ik stinkend jaloers. Er was zoveel verschil tussen onze armoedige kleine pony's, de stallen van oud hout, en een eeuwig geldgebrek en dit.

Louise keek zelfvoldaan rond en leidde ons toen in de richting van het huis. Ik zag dat Tim verdwenen was. We gingen door een paar enorme openstaande tuindeuren. Binnen was een zwembad. Langs de rand lagen zwart-witte tegels en stonden dure rieten meubelen en zonnestoelen. Een vrouw zwom met sierlijke slagen op haar rug in het zwembad. Louise zei dat dit haar moeder was.

"Hallo schat, waar ben jij geweest?" De vrouw had ons ineens in de gaten en hees zichzelf langs het trapje het bad uit. Ze wikkelde een handdoek om zich heen. Ze was net zo blond als Louise en opvallend mager.

"Ik dacht dat je nooit meer thuis zou komen," zei ze.

"Waar is je vader? Vergeet niet dat je Royal Storm nog moet rijden - je hebt zondag een wedstrijd. En wat heb je

met dat afschuwelijke paard gedaan?" Louise's moeder keek in de richting van de stallen. Ze scheen Katie of mij niet eens in de gaten te hebben.

"Ja mam," zei Louise. Ze keek helemaal niet blij. Ze gaf ons een seintje en nam ons mee naar de keuken aan de achterkant van het huis. Twee kleine Yorkshire terriërs kwamen op ons af scheuren. Katie en ik gingen op onze hurken zitten om ze te aaien. Louise liep regelrecht naar de koelkast en pakte blikjes cola, sinas en bronwater.

"Pak maar," zei ze en ze liep voor ons uit, het huis in. Ze nam ons mee naar de woonkamer. Daar stond een glanzend gepoetste kast met een enorme hoeveelheid bekers, plaquettes en zilveren borden. Op één stond 1 ste prijs Nationaal Kampioenschap!

Er hing een prachtige rode sjerp aan de muur waarop met gouden letters stond geschreven 'Kampioenschap voor Junioren, Londen', met de datum van het afgelopen jaar. Ik voelde mijn knieën knikken.

Zelfs Katie wist even niet wat ze zeggen moest. "Ik geloof mijn eigen ogen niet, heb je die prijzen allemaal gewonnen?" vroeg ik. "Dat is echt onwijs goed!" "Dat weet ik," antwoordde Louise. Ze liet zich in een van de

grote luie stoelen vallen en schopte ondertussen haar rijlaarzen uit die op het dure tapijt vielen. "Dat zegt iedereen." Ik dronk mijn cola met kleine slokjes en loerde intussen door het enorme venster naar een tennisbaan en een buitenmanege. Hij had zo'n bodem waarop je altijd kon rijden, wat voor weer het ook was. "Ik weet het!" gilte Louise opeens. "Een feest! Ik kan een feest organiseren, daarvoor kaartjes verkopen en dat geld kan dan naar jullie tehuis."

Katie en ik keken haar met open mond aan. "Ik meen het," zei ze. "Volgende week als mijn ouders in New York zijn. Jullie moeten dan wel die knappe broer van je meenemen. Wacht maar tot Angela hem ziet, die wordt groen van jaloezie."

Louise's blauwe ogen schitterden bij het vooruitzicht en ik wist even niet wat ik ervan moest zeggen. "Goed, dat is dan geregeld," ging ze in één adem verder. "Ik laat je er het fijne nog wel van horen."

Op dat moment kwam Louise's moeder de kamer binnen in een opvallend roze joggingpak. "Vind je niet dat het tijd wordt om een beetje te gaan springen, schat?" zei ze tegen Louise. Ze keek Katie en mij met een venijnig

lachje aan. "Je kunt wel een andere keer met je vriendinnetjes kletsen."

Ik klemde mijn kiezen op elkaar en besloot ter plekke dat ik dat mens absoluut niet mocht.

Toen we de oprijlaan afwandelden, riep Louise me nog iets achterna. "Als je een keer op Storm wilt rijden, zal ik je leren springen."

Ik zei heel rustig dat ik dat graag zou willen en bedankte haar, maar mijn hart ging als een razende tekeer en ik had het gevoel dat ik met mijn hoofd in de wolken liep. "Dat is niet eerlijk," jammerde Katie. "En ik dan?" Haar onderlip begon te trillen, maar ik was me al aan het voorstellen hoe het zou zijn om Storm te rijden. Sparky was de enige pony waar ik wel eens mee gesprongen had, maar verder dan een heel laag hindernisje waren we nooit gekomen.

Thuis liepen Nick en Sarah rond met gezichten als oorwurmen. "Wat is er aan de hand?" vroeg ik zenuwachtig Sarah vertelde het slechte nieuws. "Ik had het jullie meteen moeten vertellen, maar ik wilde jullie niet ongerust maken. Maar nu moet ik wel, na het voorstel van

meneer Sullivan.... Het spijt me, Mel. De bank heeft gisteren gebeld. We zijn bijna failliet!"

"Dat kan niet waar zijn!" zei ik. Mijn blijdschap stroomde weg als water in een afvoerputje.

Sarah staarde in haar lege theekopje en ik had haar nog nooit zo ernstig meegemaakt.

Het geld van papa's levensverzekering hadden we gebruikt om De Zwarte Hoeve te kopen. Sarah wachtte nog steeds op de contracten die ze van haar uitgever moest ontvangen voor haar nieuwste boek. Ze was al schrijfster voor ze papa ontmoette en ze was inmiddels aardig bekend als bedenker van romantische verhalen. Ze wachtte nu op haar voorschot, waarmee ze de rekeningen kon betalen, zodat we het eerste halfjaar weer vooruit konden.

"En nu heeft meneer Sullivan ons net aangeboden om onze grote wei voor een flink bedrag te kopen," zuchtte Sarah.

"Maar als we geen wei meer hebben, kunnen we wel stoppen met ons tehuis!" riep ik geschrokken uit. Na lang

praten waren we vastbesloten om hoe dan ook De Zwarte Hoeve niet op te geven. Sarah zou de volgende dag naar Londen gaan om met haar uitgever te praten en om te proberen om bepaalde zaken iets sneller te regelen. Nick was woedend omdat meneer Sullivan ons land wilde kopen, zo hielp hij ons toch niet! Hij kon beter sponsor worden van onze paardenshow. Katie bood aan om haar Barbiehuis te verkopen. Ze zou voortaan alleen nog maar brood met jam eten om geld te besparen.

"En er is nog iets," zei Nick, alsof het nog niet erg genoeg was.

Hij gaf me een vies papiertje dat me meteen bekend voorkwam. Alleen stond er deze keer een ander bericht op.

"Het speelt me dat ik niet op kwam daagen. Jullie moeten me helpen. De pony heet Queenie en gaat zoo dood!"

Er stond niets in over een volgende ontmoeting, en ook niet waar de pony was. Ik draaide het briefje om, maar de achterkant was leeg. Ik keek naar Nick voor verdere uitleg, maar hij haalde alleen zijn schouders op.

"Jij weet net zo veel als ik," zei hij.

"Maar hoe kunnen we nou helpen als we niet weten waar die pony is?"

Ik was boos en teleurgesteld. Wie stuurde nu zulke akelige briefjes rond? Ik frommelde het briefje in elkaar tot een prop en smiet het door de kamer. "En er is nog iets," zei Nick, alsof het nog niet genoeg was.

"Ik denk dat er stiekem iemand in de schuur heeft geslapen. Ik vond dit tussen het hooi."

Nick gaf me een boek met een kapotte kaft. Het was 'Black Beauty'.

Aan de binnenkant, op de eerste bladzijde, had iemand met een vulpen geschreven: dit boek is van Danny Jansen. Ik staarde naar het ronde handschrift en er was geen twijfel mogelijk. Het kinderlijke handschrift in het boek was precies eender als dat van onze geheimzinnige brievenschrijver...

Hoofdstuk 3

"Ik mag haar niet," zei Nick stellig. Hij gooide een stukje brood op de grond dat Goldie gulzig opat. "Je kent haar niet eens," zei ik. Ik draaide woest het deksel weer op de jampot en vroeg me af of alle oudere broers zo stom deden.

We hadden het over Louise Sullivan. Sarah scharrelde door het huis en zocht haar nieuwe schoenen. Katie had net de radio op zijn allerhardst gezet. "Waar is mijn tas? En zet dat ding alsjeblieft zachter!" Sarah denderde de trap af, de hal in. Haar trein naar Londen vertrok om half negen en mevrouw Parker kon ieder moment hier zijn om haar op te halen. Ze dwarrelde de keuken in en zag er schitterend uit in een groen pak. Het stond prachtig bij haar rode haar, dat heel mooi in een soort knot zat.

"Kijk uit," riep ik, toen Sarah met een kousenvoet in een omgevallen bloempot stapte. De twee jonge poesjes, bijgenaamd 'de verschrikkelijke tweeling', hadden de Yuccaplant omgegooid. Overal op het vloerkleed lag

zwarte aarde verspreid.

"Bingo!" riep Katie vanuit de deuropening. Ze hield

Sarabs nieuwe schoenen en een plastic klavertje vier dat geluk moest brengen, in de lucht. Sarah hupte nog in de rondte met een natte teen, toen mevrouw Parker buiten vanuit haar gloednieuwe auto begon te toeteren. "Nou, onthou goed wat ik allemaal verteld heb," waarschuwde Sarah, met in één hand haar suède tas en in de andere hand het klavertje.

"Als het nodig is, bel je meteen de politie en de dierenbescherming. Mevrouw Smith, de oppas komt vanavond nog even kijken of alles in orde is. Ga niet weg en doe alsjeblieft geen domme dingen."

Ze stormde als een orkaan de deur uit en we riepen allemaal "veel geluk" en "succes" en toen was ze weg. Nick deed de deur op slot en stopte nog een stuk van zijn broodje in zijn mond.

"En voor je verder nog iets zegt," pruttelde hij, waarbij hij me doordringend aankeek. "Volgens mij veroorzaakt Louise alleen maar ellende."

Het was bijna midden in de nacht, toen er iemand op de deur bonste.

We zaten nog naar een late griezelfilm te kijken over een meisje en een geest zonder hoofd. Het gebonk begon precies op het moment dat het meisje vastgebonden zou worden.

Katie stikte zowat in een stuk chocola en Goldie ging grommend achter de bank liggen.

"Wie kan dat nou toch zijn?" vroeg Nick.

Sarah zou pas in de loop van de volgende ochtend weer thuiskomen, dus zij kon het niet zijn. Het kon ook mevrouw Smith niet zijn. Nick had haar opgebeld en vol overtuiging verteld dat er onverwachts een oom en tante langs waren gekomen, zodat we geen oppas nodig hadden. Er werd weer gebonsd, harder en wanhopiger. Het klonk alsof iemand met blote vuisten tegen de deur ramde. "Dit is te gek," zei Nick en ik herinnerde me hoe paniekerig we eerst hadden gedaan toen mevrouw Parker op de deur geklopt had.

"Kijk eerst even door het gordijn," riep ik Nick na, toen hij

de hal inliep. Achter me sloeg opa's klok twaalf uur. Katie hield mijn arm zo stevig vast. Nick maakte de deur open en een koude windvlaag kwam naar binnen. "Wie ben je en wat doe je zo laat op straat? Wat denk je wel dat je aan het doen bent?" gilde Nick, zo boos als ik hem nog nooit gezien had. Op de stoep stond een klein jochie, niet ouder dan zeven of acht jaar. Hij was zo mager, dat zijn armen wel luciferhoutjes leken. Tranen rolden over zijn ingevallen wangen en hij probeerde ons iets te vertellen, iets heel belangrijks. Nick was meteen niet meer boos en liet hem binnen. "Jij bent vast Danny Jansen, het kind dat ons die briefjes gestuurd heeft." Danny stond een beetje met zijn hoofd te schudden. Ik had medelijden met hem en legde mijn arm rond zijn schouders.

"Danny, je moet ons iets vertellen over die pony," zei ik zachtjes tegen hem. Ik hield hem vast en voelde zijn magere lijfje schokken door zijn gesnik. "Je hoeft nergens bang voor te zijn," ging ik verder, "maar we moeten weten waar Queenie is om te kunnen helpen." Hij keek mij aan en ik zag dat hij minder angstig werd. "Ze staat op een sloperij," mompelde hij. "Jullie moeten komen. Ze heeft een touw om haar nek en ze kan niet goed ademenhalen."

"Ik bel de dierenbescherming," zei Nick en hij ging naar de telefoon.

"Nee," fluisterde Danny tussen twee snikken door. "Daar hebben we geen tijd voor. We moeten nu gaan, nu is het daar veilig."

Nick was het nummer al aan het draaien. "Ik snap het," zei hij tegen iemand aan het andere eind van de lijn en hij legde de hoorn weer neer. "Op dit moment is de inspecteur onderweg naar een ander geval en ze weten niet wanneer hij terug komt. Ze hebben te weinig mensen en er is op dit moment niemand anders die ons kan helpen."

"Weet je zeker dat ze je wel geloofden?" vroeg ik. Nick haalde zijn hand door zijn haar en keek bedachtzaam. "Het heeft geen zin om de politie te bellen. Zij zullen denken dat we een paar aanstellerige kinderen zijn. Hoe ver is het van hier naar die sloperij?"

"Ongeveer 8 kilometer hiervandaan. Ik heb bijna het hele eind gehold, maar het duurde uren."

"Dan zit er maar één ding op," zei Nick. Hij pakte

de autosleutels van het haakje in de hal. "We moeten met de auto." "Wat! Dat meen je niet!" zei ik, volledig in paniek. "Sarah vermoordt je. Je bent nog veel te jong en wat als je gepakt wordt?" Sarahs afscheidswaarden klonken nog na in mijn hoofd. "Doe vooral geen stomme dingen." "Mel, dit is een noodgeval. We hebben geen keus." De auto reed schokkend de donkere nacht in. Ik zat voorin en Katie en Danny op de achterbank. Papa had Nick op een verlaten vliegveld leren rijden, maar hij was nog nooit op de weg geweest en zeker niet in het stikdonker. De koplampen schenen ver vooruit en verlichtten de straat voor ons. Danny bleef maar praten. Hij leunde voorover, kneep zijn magere handjes samen en zijn ogen schoten heen en weer tussen mij en Nick. De sloperij was van twee broers, Bob en Frank. Ze hadden Queenie voor wat oud ijzer geruild. Ze dachten haar met winst te kunnen verkopen.

"In het begin ging het goed," zei Danny. "Ze zetten haar op een stukje gras, maar toen werd ze ziek. Ze begon te hoesten, haar vacht werd dof en ze wilde niet meer opstaan. Frank wilde de dierenarts niet roepen. Hij had geen pottenkijkers nodig en hij zei dat het te duur was. Ze werd steeds magerder en ik wist zeker dat ze dood zou gaan." Danny's stem stierf weg en hij staarde uit het

raampje.

Waarschijnlijk woonde Danny in dezelfde straat als Bob en Frank in een van die oude huisjes die de gemeente af wilde breken. De sloperij lag in een soort niemandsland, een paar kilometer vanaf zijn huis. Hij hielp in de weekeinden en na school een beetje en Frank gaf hem daar dan wat geld voor.

"Maar ze ging gelukkig niet dood," ging Danny verder. Zijn stem kwam amper boven het geluid van de motor uit. "Ik gaf haar water uit een kopje, dat ik in de hoek van haar mond goot en legde de deken van mijn bed over haar heen. Ik bleef zo veel mogelijk bij haar en gaf haar een beetje haver, maar het hielp niet echt. Ze stopte wel met hoesten, maar ze kan nog steeds niet goed opstaan." Danny ratelde maar door, hij vertelde het hele verhaal zo snel als hij kon.

"En nu zit het touw om haar nek. Ik weet dat ik het aan iemand moest vertellen, maar dat kon niet. Ze zeiden dat als ik dat zou doen, zij mama iets zouden doen, iets heel ergs. Ik las over jullie in de krant, maar ik was bang. Wat nou als Frank het zou ontdekken?"

Nick zette de auto stil aan de kant van de weg.

"Hier is het!" riep Danny, ineens op zijn hoede en zo gespannen als een veertje. Mijn hart ging verschrikkelijk tekeer en ik vond het doodeng. Het was aardedonker. We staken de weg over en klommen over een ijzeren hek dat in zijn scharnieren piepte.

"Hierheen," fluisterde Danny. Hij wist de weg tussen de autowrakken en een uitgebrande caravan. Nick deed zijn zaklantaarn aan, zodat we in ieder geval konden zien waar we liepen. Er lag overal troep: oude koelkasten, fornuizen, iets wat op een oud ledikant leek... "Hier is ze!" mompelde Danny. Hij liet zich op zijn knieën vallen zodat hij haar over haar hoofd kon aaien. Ze was blij hem te zien, maar deed geen poging om op te staan. De grond rondom haar was helemaal kaal en de ketting waaraan ze lag, was vastgemaakt aan een oude wasmachine.

"Hou 's vast," zei Nick, terwijl hij mij de zaklamp gaf. Hij ging naast Danny zitten. "Het is goed, lieverd. We krijgen je hier wel weg."

Queenie bleef stil liggen. Nick bekeek het dikke stuk touw

dat iemand om haar hals had vastgemaakt. Het drukte op haar luchtpijp en haar ademhaling kwam met kleine stootjes. Ik scheen met de lamp over haar kleine, magere lichaampje en griezelde ervan. Haar ribben staken uit, maar haar buik was helemaal opgeblazen. Haar benen waren heel dun. Haar flanken gingen moeizaam op en neer, iedere keer als ze ademhaalde. Ze zag er heel breekbaar en hulpeloos uit.

"Zo, da's gelukt," zei Nick. Hij stond op en schoof het touw van haar hals. Haar ademhaling ging meteen makkelijker en haar ogen begonnen te glanzen. Ze had een lief, engelachtig koppie. Toen ik naar haar keek begon ik te huilen. "Jij arme schat. Hoe kan iemand je dit nou aandoen?" De tranen stroomden over mijn wangen en liepen in mijn mond, zodat ik het zout kon proeven. Het was net als toen we Blue gered hadden, alleen veel erger.

Toen was Sarah erbij om de zaak te regelen, maar nu stonden we hier helemaal alleen in het pikkedonker.

"Wat was dat?" vroeg Nick, onmiddellijk op zijn hoede. Ik deed de zaklamp uit, zodat niemand ons kon zien. We stonden doodstil en luisterden. Daar was het weer. Een

stem. Niet erg duidelijk, maar wel degelijk een stem. "Het is Frank!" fluisterde Danny, trillend van top tot teen. Ineens waren er overal zaklampen. Ik huiverde toen ik een grote Rottweiler in onze richting zag lopen. Ik zag zijn tanden flikkeren in het donker. Witte stralen lamplicht schoten door de duisternis en stom genoeg kon ik alleen maar aan Dracula denken.

"Rennen!" gilde Nick naar ons. "Gewoon rennen, zo hard als je kunt!"

Maar het leek wel of mijn benen van hout waren. Ik kon niet bewegen. Nick gaf me een keiharde duw in mijn rug en toen rende ik alsof mijn leven ervan afhing. Ik struikelde over de troep en lete ondertussen op Katie en Danny en stuurde ze in de richting van de auto. "Nick," gilde ik in de duisternis. "Nick!" Mijn stem sloeg over van angst, toen ik over mijn schouder achterom keek en zag dat hij ons niet volgde.

"Roxy! Roxy!" riep iemand achter me. Een lichtstraal floepte aan en opeens lag Nick daar op de grond. De Rottweiler stond over hem heen gebogen.

"Roxy, als ik 'Hier' zeg, dan kom je!" De jongeman met de

zaklamp schopte in de richting van de hond, die met zijn staart tussen zijn poten wegkroop.

Nick krabbelde overeind en begon te rennen, maar een oudere jongen haalde hem in en greep hem bij zijn kraag.

"Dat daar is Frank," fluisterde Danny. Hij wees naar de jongen aan wie Nick probeerde te ontsnappen. "Die andere is Bob. Vlug Mel, we moeten iets doen!" Ik pakte het eerste op wat ik te pakken kon krijgen. Het was een klein houten plankje. Ik rende terug naar de plaats waar Nick inmiddels in een gevecht gewikkeld was. "Nick," gilde ik en ik gooide het stuk hout naar hem toe, in de hoop dat ik hem niet per ongeluk raakte. Nick pakte het op met twee handen. Voordat Frank in de gaten had wat er gebeurde, gaf Nick hem een klap op zijn schouders.

"Rennen" gilde Nick, toen Frank een kreet slaakte van pijn en op zijn knieën viel.

We vlogen met ons vieren naar de auto, voordat Frank kans zag om bij te komen. Ik hoorde Bob iets tegen zijn broer roepen, maar ik durfde niet achterom te kijken. Mijn hart klopte in mijn keel en ik was misselijk van angst.

Wat als de auto niet wilde starten? Ik dook razendsnel over het ijzeren hek. Nick greep een trillende Danny en hielp hem vlug over het hek.

Katie was de straat al over gerend, maar daar moesten we op Nick wachten om de auto open te kunnen maken. "Schiet op," piepte ik. Ik rukte aan de deur en probeerde adem te halen. "Ze komen eraan!" De auto schoot ervandoor, terwijl Nick de versnelling mishandelde. "Kom op, schat, kom op," zei hij tegen de auto. Hij trok de versnellingspook bijna uit de vloer van de wagen.

De auto schoot als een raket de weg op. Nick trapte het gaspedaal helemaal in en ik pakte uit voorzorg mijn veiligheidsgordel.

"De lichten," kreunde ik, toen ik door kreeg dat we de lampen niet aan hadden. Nick duwde op een knopje en we konden de weg voor ons zien. "Er komt niemand achter ons aan," zei Danny. Hij tuurde door het achterraam dat hij met zijn elleboog had schoongepoetst om beter te kunnen zien. Ik deed de binnenverlichting aan en keek naar Katie. Ze zat ineengedoken naast Danny, zo wit als een doek. Nick hield het stuur met trillende handen vast en zei geen woord. "Nick!"

griezelde ik toen het licht op zijn voorhoofd viel. Ik ontdekte een diepe snee net boven zijn linkeroog. Bloed druppelde langzaam over zijn ooglid. Hij knipperde steeds om te kunnen zien. Ik dook in het handschoenenkastje en keek of ik een papieren zakdoekje of zoiets kon vinden om het bloed weg te vegen. "Niets aan de hand," siste Nick toen ik zijn wenkbrauw afveegde met een stofdoek. Per ongeluk zette ik de ruitenwissers aan toen ik voorover leunde. We waren al kilometers van de sloperij, maar Nick reed nog steeds als een wilde.

"Kan het iets langzamer?" gilde ik, toen ik voelde dat mijn maag in de knoop dreigde te raken. "We willen niet verongelukken!"

De weg werd steeds smaller, toen we een scherpe bocht moesten maken. Nick had nog steeds het gaspedaal diep ingedrukt. Zijn kaak stond scheef en zijn oog werd steeds dikker.

"Kijk uit," gilde ik. Ik greep het dashboard toen er een andere auto, met groot licht aan, naderde. Hij scheurde ons voorbij en was meteen om de hoek verdwenen. "Nick," schreeuwde ik, toen ik ontdekte dat we in de berm reden.

Nick hield zijn arm voor zijn ogen, helemaal verblind door de lichten van de tegenligger. Hij trapte keihard op de rem en de gordel drukte keihard op mijn borst. Maar het was te laat. De auto schokte en sprong vooruit, frontaal tegen een boom.

Het was als wakker worden na een nachtmerrie en dan weten dat het helemaal geen nachtmerrie was. Want dan dringt de werkelijkheid door en begrijp je de ernst van de zaak.

"Mel, is alles goed met je?" Nick leunde over me heen. "Katie!" riep ik plotseling uit. Ik draaide me om en keek achter in de auto.

"Het is goed, ze is hier," zei Nick. "En Danny ook. Ze zijn allebei in orde."

Helaas konden we dit niet van de auto zeggen.

"Die is er geweest," zei Nick, terwijl hij naar de gedeukte bumper en zijkant keek.

"Sarah vermoordt ons," antwoordde ik. De motor pruttelde nog een beetje. Ik vroeg me af hoe we alles

moesten regelen zonder auto.

We stonden op een doodstil landweggetje en ik voelde me ineens ontzettend moe.....

"Wat nu?" fluisterde Danny. Hij legde zijn ijskoude vingertjes in mijn hand. Een uil riep ergens in de bomen. Het arme jochie trilde van top tot teen. "We gaan lopen," zei Nick. Hij probeerde zijn vermoeidheid te verbergen en zette een dapper gezicht op. "We gaan gewoon lopen."

Dicht bij elkaar, scharrelden we langs de kant van de weg. Er was alleen maar duisternis rondom ons. Zonder zaklantaarn en met amper maanlicht, hadden we net zo goed geblinddoekt kunnen zijn.

Om de haverklap hoorden we een eng geluid dat ons doodsbang maakte. Er kwamen helemaal geen auto's voorbij, maar die zouden we toch niet hebben durven aanhouden. Nick vertelde flauwe grappen en we probeerden een liedje te zingen, maar wisten de woorden niet meer. Katie klaagde dat ze een blaas had. Ik kon er niets aan doen, maar ik moest aan Louise denken en wist zeker dat zij zichzelf nooit zo in de nesten gewerkt zou hebben. Ik kon me haar niet voorstellen met blaren

op haar voeten en verdwaald ergens in niemandsland. Even dacht ik erover om Nick van het feest te vertellen maar besloot toen dat dit niet het juiste moment was. "Queenie - het komt toch wel goed met haar?" vroeg Danny, terwijl hij gespannen naar mijn gezicht keek toen we daar in het donker liepen. Ik hield zijn hand iets steviger vast en probeerde opgewekt te kijken.

"Natuurlijk," zei ik. Ik deed mijn best om mijn twijfel en angst te verbergen. "Queenie wordt weer helemaal beter." Zodra we thuis waren, belde Nick de dierenbescherming. De inspecteur was nog steeds niet terug. Hij zou meteen op de hoogte gebracht worden en er zou direct iemand gaan kijken. Goldie was stapeldol om ons weer te zien. Helaas had hij van verveling Sarahs beste slippers opgegeten. De jonge katjes hadden overal kattenbakkorrels rondgestrooid en de melkkan omgegooid. Nick maakte thee, met bergen suiker erin, wat volgens hem het beste medicijn was om van de schrik te bekomen. Danny was in het heldere lamplicht nog magerder. Nu alle narigheid achter de rug was, zei hij bijna geen woord meer. Ik vond nog een half opgegeten stuk chocola en een pak chocoladekoekjes die anders toch maar oud zouden worden.

Ik maakte me echt bezorgd over het opgezwollen oog van Nick.

"Niet te geloven," zei hij, toen hij voor het eerst die nacht op zijn horloge keek. "Het is bijna vier uur." Het leek geen zin meer te hebben om nog naar bed te gaan. Danny was al in slaap gevallen. Ik dekte hem toe met een paardendecken. Op de een of ander manier moeten we toch allemaal in slaap gevallen zijn. Het volgende wat ik me weet te herinneren, was het zonlicht dat door de ramen scheen en Sarah die in de deuropening stond.

Haar tas had ze op de grond gegooid en ze keek naar ons alsof ze per ongeluk in het verkeerde huis was terechtgekomen.

"Wat is er in....?" Ze stopte met praten en staarde naar de stoel waar Danny opgerold in lag te slapen. "Het is minder erg dan het lijkt," stamelde ik, nog duizelig van de slaap. Ik zocht naar mijn slippers.

Katie werd ook wakker. Ze had nog steeds mijn oude windjack en knalrode laarzen aan. Nick tilde zijn hoofd op van de keukentafel en mompelde: "Waar ben ik?" "Oh, hemeltjelief," jammerde Sarah, toen Nick zijn prachtige

blauwe oog in volle glorie liet zien. Hij probeerde het open te doen, maar kwam er al snel achter dat dat te veel pijn deed.

Sarah strompelde naar de dichtstbijzijnde stoel en plofte erin. Ze vertelde dat het haar gelukt was om een lift te krijgen van een vriend en dat ze daarom zo vroeg terug was. "Ik denk wel dat jullie één en ander uit moeten leggen," zei ze. Ze probeerde rustig te blijven en keek naar Danny, die nog steeds als een blok onder de deken van Blue lag te slapen. "Ik wil alles horen en wel meteen."

Hoofdstuk 4

Een paar uur later stond de inspecteur van de dierenbescherming bij ons in de keuken en vertelde alles wat hij wist.

Ik kon het niet geloven! Ik wilde het niet geloven! Het was gewoon niet waar!

"Weet u zeker dat u op de goede plek heeft gekeken?" vroeg Nick voor de zoveelste keer. Hij keek de inspecteur recht in het gezicht om te zien of die misschien aarzelde. Queenie was weg. Ze hadden overal gezocht, maar ze was gewoon verdwenen. Frank en Bob hadden alles ontkend en zeiden dat ze nooit van hun leven een pony hadden gehad.

Er was nergens een spoor van Queenie te bekennen. "Ze hebben haar verhuisd," zei Nick. Hij liep heen en weer met een gezicht alsof hij zou ontploffen. "De schoften hebben haar verstopt. Ze wisten dat we de

dierenbescherming zouden gaan bellen. En Joost mag weten hoe ze er op dit moment aan toe is." Natuurlijk begon Danny toen weer harder te snikken. Sarah zei dat ze misschien wel ontsnapt was en nu ergens rond dwaalde.

"Weinig kans," mopperde Nick. Hij keek kwaad uit zijn donkere ogen.

"Die pony kon hier niet eens de kamer oversteken, dus kan ze zeker niet alleen opstaan en wegrekken." "Goed, oké, blijf even kalm," zei Sarah, die zelf helemaal niet kalm was. "We bedenken wel wat." "Maar wat?" zuchtte Nick. Zijn donkere haar viel voor zijn gezicht. "Wat kunnen we doen?" Hij liep heen en weer en struikelde bijna over het jonge katje met het zwarte neusje. Katie riep uit dat Queenie misschien nu wel dood was en barstte ook in tranen uit. De inspecteur schoof zenuwachtig met zijn voeten heen en weer en wist niet goed wat hij doen moest. "We zullen alles doen wat we kunnen," zei hij. "Maar zonder enig bewijs... Het is jullie woord tegen het hune." Hij viste een kaartje uit zijn zak waarop zijn naam en adres stond en schreef zijn privé-nummer erbij. "Je kunt me altijd bellen als jullie iets denken te weten," zei hij. "Ik wil deze schurken net zo

graag aanpakken als jullie." Net toen de inspecteur wegging, stak mevrouw Parker haar hoofd om het hoekje van de deur. "Het is allemaal geregeld," zei ze tegen Sarah. "Brian heeft hem naar de garage gesleept.

Je moet nou toch echt eens iets minder gaan drinken." Sarah trok een lelijk gezicht naar haar, en mevrouw Parkie, zoals we haar meestal goedmoedig noemden, hield onmiddellijk haar mond. We hadden de inspecteur niet verteld dat Nick de auto had gereden en dat hij daarom in de prak zat. We lieten hem in de waan dat we te voet ontsnapt waren. Vermoedelijk hadden Frank en Bob ook niets verteld. Ik was bang dat we grote moeilijkheden kregen als de politie of zo er achter zou komen. De inspecteur vertrok en mevrouw Parker plofte in een stoel. Ze ging precies op een van Goldie's kluiven zitten. Ze stelde de ene na de andere vraag over de afgelopen nacht. Ik wou dat Sarah het haar niet verteld had. Ze beloofde om niets te zeggen over Nick die zonder rijbewijs en veel te jong de auto had bestuurd. Natuurlijk was ze het daar helemaal niet mee eens, net als wij. Ze beloofde ook om niet over Queenie te praten. We hadden besloten dat het beter was om dat voorlopig geheim te houden. Ik was compleet verrast toen ze Sarah de sleutels van haar eigen auto gaf. Ze zei dat ze

zich zelf wel een paar dagen met Brians bedrijfsauto kon redden. Brian was haar man. Mevrouw Parker was 'n echte lieverd! Ik had er ook best wel moeite mee dat ik haar moest vertellen dat Fenella, de palomino van haar dochter, een mep had gekregen van een van onze pony's. Vermoedelijk zou ze nog wel even kreupel blijven. Ze vond dat natuurlijk helemaal niet leuk. Toen ze vertrokken was, leek het huis ineens doodstil. Sarah keek ernstig naar Danny. De klok aan de muur gaf elf uur aan.

"Stuur me niet naar huis," smeekte Danny met een fluisterend piepstemmetje. Hij keek ons allemaal dringend aan. Zijn wangen waren nog nat van de tranen en hij had donkere kringen rond zijn ogen.

"Waar woon je, Danny?" vroeg Sarah met een vriendelijke stem.

"Rivierstraat nr. 26," antwoordde hij. "Met mijn moeder. Papa is drie jaar geleden bij een andere mevrouw gaan wonen."

"En wat is je telefoonnummer?"

"We hebben geen telefoon," zei hij snel. "En mama komt

toch niet voor morgen thuis. Ze is weg met haar vriend." "En wie past er dan op jou?" vroeg Sarah vol medelijden. "Niemand," antwoordde Danny. "Ik pas op mezelf." Nick en Sarah wisselden bezorgde blikken uit. "Dan kun je beter hier blijven," zei Sarah met haar 'het kan nou eenmaal niet anders'-stem. "Tenminste, zolang er niemand is die zich zorgen maakt over waar je bent." Danny schudde zijn hoofd en zag er iets minder verdrietig uit.

"Jippie," gilte Katie en ze begon aan Danny te sjorren om hem haar kamer te laten zien.

"Wacht even," zei Nick. Hij pakte het gehavende exemplaar van Black Beauty uit de kast en overhandigde het aan Danny.

"Ik geloof dat dit van jou is."

Buiten begon Fenella meteen tegen haar staldeur te meppen, zodra ze me zag. Ik gaf haar wat brokken en verwisselde haar bandage. Dat was nog niet echt nodig, maar ik moest gewoon even het huis uit. Er was de laatste dagen zo veel gebeurd dat ik het gevoel had alsof we in een enorme wervelstorm zaten, die maar niet op

wilde houden. Eerst die geheimzinnige briefjes, toen Spot,

Louise en meneer Sullivan die ons land wilde kopen... Nu Danny en Queenie!

Als papa nu nog maar zou leven. Hij zou wel weten wat we moesten doen.

Maar voor ik verder kon denken stopte er een zilverkleurige Porsche op de oprit. Louise sprong eruit. Ze was gekleed in een strak topje een korte spijkersshort en droeg een donkere zonnebril. Haar lange blonde haar golfde over haar rug en dat maakte haar nog knapper. "Ik kom maar heel even langs," zei ze en ze stelde me voor aan haar broer Patrick die de auto reed. Hij zag er vreselijk verveeld uit. Hij zette de autoradio harder en trommelde ongeduldig met zijn vingers op het stuur. "Doe maar net of die zuurpruim er niet is," zei Louise die haar zonnebril afzette om haar zwaar opgemaakte ogen bij te werken. "Oh, wat een schattige pony." Sophie, onze kleine jaarling, galoppeerde door de wei met haar wollige staartje recht in de lucht. "Katie verwacht dat ze ooit eens kampioen zal worden," zei ik. Fenella werd steeds zenuwachtiger van de harde muziek uit de radio.

"Wat ik even kom vertellen," zei Louise. Ze begon meteen weer over iets anders. "Dat feestje wordt dit weekeinde gehouden. Ik vraag een tientje per kaartje." Door alle rumoer rond Queenie was ik dat hele feestje vergeten. "Nou, je kunt wel iets enthousiaster reageren," snauwde ze, teleurgesteld over mijn gebrek aan interesse. Voor ik in de gaten had wat ik deed, vertelde ik haar alles over Queenie. Ik gooide het hele verhaal eruit en ze luisterde met open mond.

Het leek wel of alle glans ineens uit haar gezicht was verdwenen. Ik dacht dat ze geschrokken was van het verhaal over Queenie. Maar ik had het mis. Had ik maar geweten wat ze werkelijk dacht.

Ze vertrok haastig en riep nog dat ze zou proberen om het met haar vader over onze wei te hebben. En ik, stommerik, geloofde haar.

Toen ik weer binnenkwam, was Nick weer een beetje tot zichzelf gekomen. Sarah was druk bezig de pannen met Jiff te bewerken. (Ze ging altijd poetsen als ze zich zorgen maakte). Katie en Danny speelden een spelletje monopoly op het vloerkleed in de woonkamer. "We hebben een plan bedacht," fluisterde Nick. Zijn donkere

ogen glinsterden van opwinding. Hij deed de keukendeur dicht, zodat Katie en Danny ons niet konden afluisteren.

Toen ging hij zitten en vertelde me alles over hoe we Queenie gingen redden. Ik luisterde aandachtig en mijn hart begon sneller te slaan. Misschien was er bij nader inzien toch een oplossing.

"Je hebt haar toch zeker niets verteld, hè?" vroeg Nick plotseling alsof hem ineens iets te binnenschoot. Hij bedoelde Louise.

"Nee," loog ik. "Ik heb geen woord tegen haar gezegd." De duisternis omringde ons. We zaten opeengepakt in de auto van mevrouw Parker. Geparkeerd op de weg naar de sloperij, verscholen zodat niemand ons kon zien. Ik was zo zenuwachtig. Mijn huid kriebelde alsof er miljoenen beestjes overal over me heen liepen. Sarah mopperde dat ze gek was dat ze zich hiermee had ingelaten en dat ze vast opgesloten zou worden omdat ze een slechte moeder was. Nick probeerde overal een beetje luchtig over te doen, maar dat nam niet weg dat we allemaal doodsbang waren. Volgens Danny zou Bob de avond bij zijn vriendin doorbrengen. Frank zou naar de Witte Zwaan gaan om er met zijn vrienden een

borreltje te drinken. We hadden bij hun huis zitten spioneren, verstopt achter een oude verhuiswagen.

We hadden hen allebei naar buiten zien komen: Frank werd opgehaald met een oud bestelbusje en Bob scheurde er vandoor op een zwart met gouden motorfiets. Dit was onze enige kans. Als we Queenie ooit terug wilden zien, was het nu of nooit! Angst greep me bij de keel en zorgde ervoor dat ik een droge mond kreeg. Ik kon niet voorkomen dat mijn handen trilden. Danny en Katie zaten op de achterbank en ik zat klem tussen hen in. Sarah had de hele dag gemopperd dat zij beter thuis konden blijven, maar Nick had haar ervan overtuigd dat we Danny nodig hadden om het huis van Frank aan te wijzen. Als we hem niet meenamen zouden we een oppas nodig hebben en er was niemand beschikbaar - alleen mevrouw Parker. Die zou dan natuurlijk willen weten waar we naartoe gingen en wat we van plan waren.

Dus Katie en Danny bleven in de auto met Sarah. Nick en ik zouden Queenie gaan zoeken. Als we haar gevonden hadden, zouden we meteen naar de auto teruggaan. Sarah zou dan de dierenbescherming bellen. Gelukkig had meneer Parker autotelefoon in zijn dure

wagen. Danny verzekerde ons dat de Rottweiler bij het hek vast zou liggen. Als we achterom slopen, zou hij ons niet zien. Danny was ervan overtuigd dat Queenie in een oude schuur achter op het terrein verborgen zou zijn, op een plek waar de inspecteur misschien niet gekeken had. Het klonk allemaal te makkelijk. Het enige dat we hoefden te doen was Queenie vinden. Deze keer was er geen Frank of Bob in de buurt om ons te storen. Bovendien hadden we twee goede zaklantaarns bij ons om onszelf bij te lichten. De autodeur piepte toen ik hem openduwde en de donkere nacht omringde me. Het was een warme zwoele zomeravond, maar toch trilde ik van top tot teen. Nick hield me bij mijn hand vast en we kropen door een gat in de heg dat toegang gaf tot een groot veld. We slopen langs de heg zodat we aan de achterkant van de sloperij zouden komen. Al snel bonkte mijn hart als een gek en ik dacht dat ik niet verder kon.

"Kom op, Mel." Nick kneep in mijn hand en mijn vermoeide benen sleepten me vooruit. "Blijf aan Queenie denken," siste hij met zijn kaken op elkaar. De grond was keihard en ongelijk en ik struikelde verder in de duisternis. Ik had een pijnlijke rechterenkel en mijn rug deed zeer door het gebukt lopen om niet gezien te worden.

"Hou vast." Nick stond stil voor een omheining van prikkeldraad en gaf mij de zaklamp. Hij tilde de bovenste draad op zodat ik er onderdoor kon kruipen en ik viel meteen in een diepe greppel, midden in de brandnetels. "Au."

"Sssssttt." Ik hoorde Nick vlak achter me. Ik ging weer op mijn voeten staan en gaf hem de lamp terug. Een hond blafte in de verte en ik dacht dat ik een ketting hoorde rammelen.

"Misschien moeten we teruggaan," aarzelde ik. Mijn tanden klapperden als een drillboor.

"Geen denken aan." Nick stond meteen naast me en duwde me vooruit over de ongelijke grond in de richting van een donkere schaduw in de verte. "Daar moet het zijn," zei hij, toen we bij een klein afgelegen gebouwtje kwamen. We schuifelden voorzichtig over het ruige terrein. Een stuk ijzer kraakte onder mijn voeten en ik struikelde over een draad. Nick loerde door een raampje, maar het was te vuil om er iets door te kunnen zien. Toen duwde hij de deur open en liepen we naar binnen.

De lucht was klam en vochtig en op het eerste gezicht

leek hier niets te zijn. Nick scheen in alle hoeken en gaten met de lamp. Er klonk geritsel achter een stapel kisten en ik drukte mijn vingernagels in Nick zijn hand.

"Dat is alleen maar een rat," fluisterde hij en mijn nekhaar ging recht overeind staan. Toen hoorden we het.

Een heel zwak gehinnik vanachter een houten schot. Het was haast niet te horen, maar ik wist meteen dat het Queenie was. We doken erop af en daar was ze: half verborgen achter een schot. Ze lag, maar niet helemaal plat zoals eerst. Ze hinnikte weer toen ze ons zag. Een groet die diep uit haar keel kwam en haar donkere lieve ogen knipperden in het licht van de lamp. "Daar is mijn meisje," mompelde Nick opgewonden, toen hij naast haar knielde om haar te aaien. "Het is goed, we laten je nu niet meer alleen."

Ik streekte met mijn hand langs haar zachte hals en deed een schietgebedje, omdat we haar gevonden hadden. Ze stopte haar neus in Nick zijn zakken en snuffelde aan de paardenbrokken die hij voor haar hield. Ze was er beter aan toe dan de vorige nacht. Iemand had het halster afgedaan. De zachte huid achter haar oren was beschadigd. "Ach arme lieverd," fluisterde ik. Met mijn

hand gleed ik over haar dunne lichaam. Ik kon iedere rib, ieder botje onder de flodderige, droge huid voelen. Maar het was niet erg meer.

Het gaf niets meer, omdat we haar mee naar huis zouden nemen. Omdat we haar weer beter zouden maken net als Blue en Sophie. Alles zou weer in orde komen. "We kunnen beter teruggaan en het aan Sarah vertellen," zei Nick. Hij stond op en deed de onaangeraakte paardenbrokken weer in zijn zak. Ik dacht ineens aan Sarah, Katie en Danny die gespannen in de auto zaten te wachten. Ik wist dat we geen tijd te verliezen hadden. "Maar wat doen we met Queenie?" zei ik. "We kunnen niet allebei van haar weggaan."

"Mel, als Frank of Bob terugkomt en ons hier vindt, zijn we er geweest. We moeten de dierenbescherming opbellen en de rest aan hen overlaten."

Nick had natuurlijk gelijk, maar ik baalde ervan om Queenie weer alleen te moeten laten. Ik ging als eerste op weg naar buiten. En daar stond ik, verstijfd van angst toen de enorme gestalte van Frank in de deuropening verscheen.

Ik voelde me ineens heel beroerd. Ik stond daar voor mijn gevoel een eeuwigheid. Ik kon het niet geloven en voelde de paniek opborrelen.

Frank staarde terug. Hij grijnsde gemeen met zijn dikke bleke gezicht.

"Jij denkt zeker dat je hier weg kunt komen?" vroeg hij. Hij leunde tegen de deurpost en genoot van mijn angst. "Om als eerste naar de politie te gaan," bulderde Nick achter me. Hij klonk kil en koelbloedig. Ik had hem nog nooit zo gehoord.

"Oh ja, is dat zo?" treiterde Frank. Hij verplaatste zijn blik naar Nick en bekeek hem van boven tot onder. Nick deed een stap naar voren en Frank kwam meteen in actie.

"Niet erg waarschijnlijk," gromde hij. Hij pakte een breekijzer dat tegen de muur aanstond.

"Eens kijken hoe je je kleine zusje verdedigt, grote broer." Hij dook naar voren en probeerde mijn arm te pakken, maar ik was te snel en zijn enorme hand greep in de lucht. Nick trok me achter zich en draaide zich om naar Frank.

"Je hebt nu niemand meer om te slaan, hè?" zei Nick, en voor het eerst keek Frank zenuwachtig. "Daar krijg je een kick van, hè?" Nick ging door met jennen. "Kinderen en hulpeloze dieren slaan. Nou, kom maar op," raasde hij verder. "Kijk maar of je dat met mij ook lukt. Kom op, grote vette lafaard!"

Frank mepte naar Nick. Het breekijzer slingerde hoog door de lucht. Nick dook weg naar de zijkant en zag kans om Frank een flinke stomp tussen zijn ribben te geven. Frank schreeuwde van woede en ging weer op Nick af. "Kom op, stuk vullis," gilde Nick. Frank struikelde over een oude grasmaaier.

Mijn hart ging als een razende tekeer. Frank was twee keer zo groot als Nick. Ik wist niet wat ik moest doen: wegrennen om hulp te halen of proberen om Frank met iets zwaars te slaan - maar ze bewogen zo snel - wat als ik Nick per ongeluk raakte? Queenie hinnikte aan één stuk door en ik hoorde dat ze probeerde op te staan. Frank ging weer op Nick af. Er was voor Nick bijna geen ruimte om te ontsnappen. Frank tilde het breekijzer weer hoog op. Nick boog naar één kant, maar op de een of andere manier zwakte zijn voet en verloor hij zijn evenwicht. Ik gilde om hem te waarschuwen, maar hij

kon niet snel genoeg weggkomen. Frank sloeg hem keihard met de koevoet op zijn linkerarm. Het gezicht van Nick vertrok van pijn. Zijn linkerarm hing slap naar beneden en het zweet droop van zijn gezicht. En ik holde, ik holde zo snel als ik kon, naar buiten de donkere nacht in. Terug naar het prikkeldraad en het gat in de heg dat me naar de auto en Sarah zou brengen. Mijn adem kwam in horten en stoten. Mijn borst deed zeer en mijn benen werden steeds zwaarder. Ik moet hulp halen, ik moest hulp halen!

"Mel! Mel!" Een vertrouwde stem klonk door het donker. Een zaklantaarn floepte aan en een golf van opluchting ging door me heen. Het was Sarah. "Waar is Nick?" vroeg ze. Ze rende me in haar bontgekleurde trainingspak, dat als een baken in het donker oplichtte, tegemoet. Ongerustheid straalde van haar gezicht. Ik probeerde het haar te vertellen, maar de woorden bleven in mijn keel steken. Ik kon alleen maar achter me wijzen, naar waar ik vandaan kwam. Achter me, naar Nick, Queenie en Frank.....

We bereikten het oude gebouwtje en smeten de deur open. Sarah huiverde van afschuw. Ik staarde verbijsterd voor me uit. Frank lag bewusteloos op een hoop oude

troep naast de stapel kisten. Zijn armen en benen wezen alle kanten uit, als van een lappenpop. Nick hing tegen de muur. Hij ondersteunde voorzichtig zijn gewonde arm. Hij zag er verslagen uit. Queenie wankelde op haar benen. Een beetje wiebelig stond ze over Nick heen gebogen als een soort waakhond. Het leek wel een scène uit een oude cowboyfilm.

Nick keek ons opgelucht aan en hij probeerde te grinniken, maar zijn gezicht vertrok van pijn. "Waar bleven jullie zo lang?" vroeg hij. Hij zakte door zijn knieën en gleed langs de muur naar beneden.

De daarop volgende uren waren verwarrend en rommelig. Sarah had de politie gebeld. Er waren twee politiemannen aan het rondkijken en ze stelden honderden vragen.

Nick en Frank waren voor de zekerheid naar het ziekenhuis gebracht. Nick had vermoedelijk een gebroken arm en Frank had door een flinke opdonder van Nick een hersenschudding. Sarah was met hen meegegaan, waardoor ik alles aan de politie moest uitleggen. De jongste agent, met lichtbruin haar, bleef op zijn balpen kauwen en stelde steeds dezelfde vragen.

Katie en Danny liepen met grote verbaasde ogen rond. Katie vroeg of we gevangen genomen zouden worden. De inspecteur van de dierenbescherming en een dierenarts kwamen om Queenie te onderzoeken. Ze dachten wel dat het weer goed met haar zou komen. Queenie wreef haar neus met een lief gebaar tegen Danny's schouder, ik werd ineens verschrikkelijk moe en moest erbij gaan zitten. "Hoe zei je dat jullie tehuis heette?" De dierenarts leunde over me heen en bekeek me met onderzoekende ogen. "Eh..., deDe Hoeve," mompelde ik. Het praten kostte mij moeite. "De Zwarte Hoeve." "Rusthuis voor paarden en pony's," voegde Katie er trots aan toe. En toen viel ik in een diepe slaap en dat was het laatste wat ik me weet te herinneren.

Hoofdstuk 5

Queenie kwam heel vroeg in de ochtend bij ons. Ze strompelde uit de geleende trailer naar een stal. Het kostte de inspecteur en dierenarts heel veel kracht om te voorkomen dat ze zou vallen. Danny weigerde haar te verlaten. Katie bleef maar vragen of ze weer beter zou worden en dat maakte alles alleen maar erger. Sarah kwam met Nick, die met zijn arm in het gips liep terug uit het ziekenhuis. Ze wierp een blik op ieders bezorgde gezicht en ging meteen naar binnen om een flinke pot thee te zetten. Queenie leek hier in het heldere licht nog veel magerder. Van de dierenarts kreeg ze een spuitje, waardoor ze wat fitter moest worden.

De dierenarts zag er vriendelijk uit. Hij had lieve bruine ogen en zachte handen. Hij stond erop dat we hem gewoon Robert noemden.

"En wat nu?" vroeg Sarah, toen ze met een dienblad vol koppen hete thee bij ons kwam staan. Ze had holle ogen en zag er uitgeput uit.

"We klagen hem aan," antwoordde de inspecteur. Hij wreef ondertussen met zijn hand over zijn stoppelbaard. Hij kon nog net een grote gaap onderdrukken. Het was een lange nacht geweest.

"We laten Frank voor de rechter verschijnen wegens 'dierenmishandeling door verwaarlozing'. Het zal nog wel maanden duren voor het zover is. En dan krijgt hij waarschijnlijk alleen nog maar een boete van op zijn hoogst vijfhonderd gulden." "Maar hij mag toch zeker nooit meer een paard hebben, hè?" vroeg Nick. Hij hing met zijn goede arm over de staldeur. "Misschien drie of vier jaar niet, maar soms is dat ook wel eens korter. Maar we houden hem goed in de gaten, wees maar niet bang. Eén misstap en we zitten bovenop hem."

"Dus hij gaat niet naar de gevangenis, meneer?" Danny keek hem met bange ogen aan. Ik wist waar hij aan dacht.

"Maak je maar niet ongerust, Danny. Frank zal jou of je moeder heus niets doen. Hij dreigde alleen maar om je bang te maken."

"Nee, jochie," zei de inspecteur. "Hij gaat niet naar de

gevangenis, maar ik denk dat de politie zijn sloperij heel goed in de gaten zal houden. Als je het mij vraagt, zit hij tot over zijn oren in de moeilijkheden." "Laten we dat maar hopen," mompelde Sarah en gaf de thee door. Katie maakte een pak koek open. Toen kwamen we er pas achter hoeveel honger we allemaal hadden. "Wat gebeurt er nu met Queenie?" riep ik plotseling uit, met volle mond. Ik maakte me zorgen hoe dat ging met de wet en zo. "Kunnen we haar houden?" Sophie en Blue hadden we gekocht, maar dit was de eerste keer dat we op deze manier met de dierenbescherming te maken hadden.

"Natuurlijk kan dat," antwoordde de inspecteur. Hij nam een grote slok thee. "Dat is toch jullie werk: arme kleine pony's zoals dit beestje hier redden." En hij knipoogde naar Sarah, die haar arm om mijn schouder sloeg. "Het is juist jammer dat er niet meer van dit soort tehuizen zijn," zei hij goedkeurend.

"Het was al bijna licht toen de inspecteur en de dierenarts weggingen. Dit was de tweede nacht met weinig of geen slaap. Mijn oogleden voelden alsof ik ze beter open kon houden met lucifers.

De dierenarts zei dat hij de volgende dag terug zou komen. We konden proberen om Queenie wat suikerbiet te voeren en zemelen met een in stukjes gesneden appel. Sarah droeg Danny naar binnen en stuurde hem in pyjama naar boven. Dat had weinig zin, want we vonden hem even later diep in slaap in Queenies stal. Mevrouw Parker kwam al heel vroeg langs om Fenella te bezoeken. Ze was vastbesloten om het hele verhaal te horen. Sarah scharrelde rond etenstijd nog steeds in haar ochtendjas rond, toen Robert zijn blauwe Volvo op het erf parkeerde. Queenie had behalve een in stukjes gesneden wortel en een halve appel nog niets gegeten. "Nou, klein meisje, hoe is het met jou?" fluisterde Robert. Hij boog zich voorover en klopte Queenie op haar hals.

Ze keek hem aan met haar grote vochtige ogen. Het raakte me weer, zo mooi als ze eigenlijk was. Robert nam haar temperatuur op en luisterde naar haar ademhaling. Hij bevoelde haar flanken en buik. "En ze wilde niet eten, zei je?"

Ik vertelde Robert wat ze op had en ik zag een groeiende ongerustheid bij hem. Nick kwam binnen en samen slaagden ze erin om Queenie op de been te krijgen. Ze was ongeveer 1.20 m hoog en had een klein kolletje op

haar hoofd en een stoffig bruin lichaam. Robert bekeek haar gebit en zei dat ze al een aardig eindje in de twintig was. Nick stuurde Katie en Danny weg om binnen een handdoek te gaan halen. Zodra ze buiten gehoorsafstand waren, vroeg hij aan Robert wat die ervan dacht. "In dit stadion kan ik er nog niets van zeggen," antwoordde hij, leunend tegen de muur van de stal. "Ik zal wat bloed afnemen en dan weet ik waarschijnlijk meer." "Maar je hebt toch wel een idee," drong Nick aan. Hij staarde naar Robert die er moe en zorgelijk uitzag. "Ik weet het niet zeker," begon Robert. "Maar er is een mogelijkheid dat ze een chronische vergiftiging heeft, veroorzaakt door Jakobskruid. Het is niet ondenkbaar dat ze schade aan haar lever heeft opgelopen, maar ik kan het echt nog niet met zekerheid zeggen. "Mijn hart sloeg een keer over en Nick keek heel geschrokken. Jakobskruid is een plant met gele bloemetjes, die giftig is voor paarden. Het groeit vooral op ruige, braakliggende terreinen. Alleen een paard met heel veel honger zou het eten.

Mijn benen waren ineens zo slap dat ik amper kon blijven staan. Ik hoorde niet eens meer wat Robert verder nog zei. Ik kon alleen zijn lippen zien bewegen en zag Nick knikken met een ernstig gezicht. Het was niet eerlijk na wat we allemaal meegemaakt hadden om haar te redden.

Om nu toch nog te laat te zijn. Queenie keek ons rustig aan en leek zich te verontschuldigen. Ik wilde dolgraag mijn armen rond haar hals slaan en wist dat ik het allemaal niet veel langer meer kon verdragen. Ik vloog de stal uit en rende naar het hek van de wei waar Blue in het zonnetje stond te doezelen. De tranen sprongen me in de ogen en ik verborg mijn gezicht in zijn dikke manen. Ik wou dat er iemand kwam met een toverstokje die alles weer in orde kon maken. Maar ik wist ook dat dat niet zou gebeuren. Nick kwam achter me staan en legde zijn hand op mijn schouder.

"Kom op, het is vast niet zo erg."

Blue deed een stap opzij en ik wist dat ik er raar uitzag met mijn behulde gezicht.

"Kom op, knollebol," zei Nick. Hij kneep me in mijn kin en noemde me bij mijn oude troetelnaam. "Ze wordt heus wel beter, dat beloof ik je. Ze heeft tijd nodig. Maar mondje dicht tegen de kleintjes, afgesproken?" Ik wist dat het moeilijk zou worden om Danny niet te veel te vertellen.

We gaven het nieuws door aan Sarah. Ze was het ermee eens dat we niets tegen Danny en Katie moesten

zeggen.

Robert zou die avond opbellen zodra hij de uitslag van de bloedtest had. Mevrouw Parker was vastbesloten om te helpen en bleef om een lekker toetje met aardbeien voor ons te maken. Sarah zei dat ze een kei was en Nick grapte dat hij liever chocoladetaart had. Katie en Danny kwamen de keuken ingerend en vertelden dat ze de kleine katjes gedoopt hadden en dat die nu voortaan Oswald en Mathilda zouden heten. Later in de middag nam Sarah, Danny mee in de auto om zijn moeder op te zoeken. We beloofden hem dat hij altijd kon komen om Queenie te bezoeken. Nick probeerde nog eens of Queenie iets wilde eten. Ik ging in de stal naast haar Fenella poetsen. Die was boos omdat zij niet in het middelpunt van de belangstelling stond. Ik was net haar lange blonde manen aan het uitborstelen toen ik hoefgetrappel op de weg hoorde. Tim, de stalknecht van Louise, kwam op Royal Storm het erf op gereden met Wizard aan een geleideteugel. Ze zagen er mooi en glanzend uit in de middagzon en ik kon het ook niet helpen, maar ik vond dat Tim heel mooi in het zadel zat. "Hoi," zei hij met een verlegen lachje. Hij klopte zijn paard op de hals en steeg af. Wizard sprong schrikkerig opzij, maar werd meteen rustig toen Tim iets tegen hem zei.

"Lou vroeg me om een boodschap aan je over te brengen," begon hij. Hij frommelde aan de teugels en keek een beetje verlegen. Ik veegde snel het paardenhaar van mijn T-shirt en wenste dat ik er niet zo vies uitzag.

"Het gaat over dat feest."

"Welk feest?" vroeg Nick vriendelijk. Hij kwam net uit Queenies stal en keek Tim vragend aan. ik stelde hen mompelend aan elkaar voor. Ik bedacht me ineens dat ik het helemaal niet met Nick over het feest gehad had. Ik verschuilde me achter de brede schouder van Royal Storm, terwijl Tim alles uitlegde. Nick begon steeds nijziger te kijken.

"Nou, ik doe daar écht niet aan mee," zei hij plompverloren. Mijn gezicht werd vuurrood van ellende. "Nick!" riep ik uit. Ik was het liefst ter plekke door de grond gezakt. "Het is om ons te helpen. Je kunt daar niet wegblijven." Tim wierp een blik op Nick. Opnieuw verbaasde het me dat ze zoveel op elkaar leken met hun zwarte ogen en haren.

"Ik kan het je niet kwalijk nemen," mompelde Tim zonder

zijn blik los te laten.

Maar voor ik over kon gaan op een ander onderwerp scheurde er een motor de weg op. De paarden werden er bang van. Het geluid was oorverdovend toen hij in een wolk van stof plotseling vlak voor ons stilstond. Er zaten twee jongelui met strakke spijkerbroeken op de zwart met gouden motor. Ik wist al wie het waren voordat ze hun helm af hadden gedaan. De motor glinsterde in de zon, als een gevaarlijk monster.

"Shit, wat krijgen nou?" Nick vloekte. Wizard sprong op en Storm dreigde de andere kant op te gaan. De voorste knaap lachte en zei iets met dat typische stemmetje van hem. Hij deed zijn helm af. Het was Bob. Hij was korter en dunner dan zijn broer Frank, maar hij had dezelfde dikke nek en gemene ogen. Hij loerde naar ons en liet de motor nog harder brullen om de paarden bang te maken. Ik herkende de jongen die achterop zat niet, maar vermoedde dat het een maatje van Bob was. Hij had een rood gezicht met een platte bokstersneus en een litteken over zijn rechterwang. Alleen al door naar hem kijken, voelde ik rillingen van angst... Bob stapte van de motorfiets en kwam vlak voor ons staan. Nick slaagde erin om de paarden in twee lege stallen te krijgen en sloot

de deuren. "Jullie denken slim te zijn, of niet soms?" Bob schreeuwde. Zijn stem werd steeds harder van kwaadheid. Zijn ogen gingen van de een naar de ander - koud en kil. De jongen met het litteken was naast Bob gaan staan.

"Je kunt nu niet veel met die arm doen, hè knappe jongen?" pestte Bob verder en Nick werd steeds kwader. "Wat dacht je van nog een blauw oog? Of misschien wil je zusje er ook één?"

De andere jongen lachte en Bob deed een paar stappen naar voren. Hij had zijn vuisten gebald en keek dreigend. "Jij misbaksel," sneerde Nick terug. Hij kon amper praten van woede. Zijn enige goede arm hing langs zijn lichaam naar beneden, gespannen en met een gebalde vuist. "Ga van het terrein af voor ik de politie bel." De woorden kwamen er dreigend uit. Ik hield mijn adem in. Het leek of de tijd stilstond. Bob spuugde op de grond en de andere knaap giechelde.

"Je hoorde wat hij zei." De stem was rustig en zacht. Het was voor het eerst dat Tim iets zei en het leidde Bob af. "En wie denk jij dan wel dat je bent, Tom Cruise of zo?" zei Bob minachtend en hij bekeek hem van boven tot

onder, alsof hij de maat nam. Tim stond daar heel rustig en ontspannen en bewoog zich niet. "Ach, waarom gaan jullie niet gewoon weg!" riep ik zonder nadenken. "Jullie krijgen Queenie toch niet terug. Ik zou nog liever zelf doodgaan, dan haar aan een smeerlap als jou terug te geven!"

Bob draaide zich om in mijn richting. Zijn laars schraapte door het grind en zijn ogen waren strak op mij gericht. "Ah, dom wicht," schamperde hij. "Dacht je nou echt dat ik hier kwam voor dat waardeloze beest?" Ik voelde zijn zware adem op mijn gezicht. "Ik kom hier voor je broertje," ging hij door, terwijl hij dichterbij Nick toeliep. "Niemand haalt rottigheid met mij uit, zonder daar last mee te krijgen, snap je? Hoor je me? Snap je wat ik zeg?" Ik voelde me ziek worden van angst. Plotseling deed hij een uitval naar de gebroken arm van Nick. Nick gilte van pijn en de andere jongen schoot naar voren, maar Tim was sneller. Hij klemde een hand rond Bob zijn keel en duwde hem achteruit. Met zijn andere hand duwde hij zijn armen naar beneden. De andere knaap vluchtte snel weg. "Nu luister je even heel goed naar mij," zei Tim.

"Ik weet niet wie je bent en eerlijk gezegd kan dat me ook

geen bal schelen. Maar ik haat ruziezoekers. Begrijp je me?" Bob knikte hevig met zijn hoofd en met zijn mond open om lucht te krijgen.

"Nou, spring dan op die motor van je en neem die andere held mee. En maak dat je wegkomt, voordat ik mijn geduld verlies."

Tim liet hem plotseling los en Bob kroop op zijn motor. Zijn onderlip trilde hevig en zijn gezicht was zo wit als een doek. De ander sprong achterop en ze scheurden ervandoor. Maar halverwege de weg stopte Bob en schreeuwde: "Hiermee is het niet afgelopen. Jullie hebben niet altijd iemand in de buurt om jullie te beschermen. Wacht maar eens af."

Hij stak zijn vuist in de lucht en verdween toen. Ik kon niet geloven dat het allemaal achter de rug was. Nick was de eerste die iets zei.

"Ik weet niet wat er was gebeurd als jij er niet was geweest, bedankt hè," zei hij dankbaar tegen Tim. Die haalde zijn schouders op en deed alsof het allemaal niets betekende. Ik had hem het liefst een dikke knuffel gegeven.

We lieten Queenie aan Tim zien en vertelden hem over de afgelopen dagen. Er was zoveel gebeurd dat ik het eigenlijk bijna allemaal niet kon geloven. Tim luisterde rustig, knikte met zijn hoofd en kriebelde Queenie zachtjes achter haar oren. Het leek wel of ze hem onmiddellijk vertrouwde. Ze snuffelde in zijn haar alsof ze vrienden waren die elkaar lang niet gezien hadden. "Zo te zien heb je er een vriendin bij," lachte Nick en hij ging naar de staldeur. "Nick, misschien kun je haar uit de hand wat melasse voeren," stelde Tim voor, terwijl hij nog eens naar Queenie keek. "Het is maar een idee, maar het heeft bij een van mijn paarden een keer goed gewerkt." "Nou, het is te proberen." Nick was het met hem eens. We gingen naar buiten om de paarden weer op te halen. "Oh ja, over Louise," zei Tim. Hij ging weer in het zadel zitten. Er waren rimpels in zijn voorhoofd verschenen en hij keek ongerust. Ik had het gevoel dat ik liever niet wilde horen wat hij ging zeggen.

"Het is gewoon... nou..." Hij stopte en keek naar beneden, naar het zadel. "Niks," zei hij, alsof hij ineens van gedachten veranderde. "Vergeet maar dat ik erover begon." Hij maakte de teugels op maat en reed de weg op. Wizard wandelde rustig achter hem aan. "Nou, snap jij daar iets van?" zei Nick, terwijl hij Tim nakeek. "Hoe

moet ik dat nu weten?" zei ik kattig terug. "Ik zal je eens wat zeggen," zei Nick met een gedempte stem. Hij keek me diep in de ogen. "Hij verbergt iets. Dat weet ik haast wel zeker. En ik durf er met je om te wedden dat het iets te maken heeft met Louise."

Sarah kwam terug van het bezoek aan Danny's moeder. Ze zag er verhit uit. Katie was gaan rijden en we waren verbaasd toen we Danny weer uit de auto zagen komen. Hij droeg twee grote tassen, volgestouwd met kleren en andere spullen. Zodra hij naast de auto stond liet hij alles vallen en rende meteen naar Queenie. In de keuken vertelde Sarah wat er gebeurd was. Ze was nog steeds witheet van woede. Ze deed de achterdeur dicht zodat Katie of Danny ons niet per ongeluk konden horen.

"Wat een onmogelijk mens," begon ze. Ze stond met de theedoek te rommelen en scheurde hem bijna in tweeën. "Hoe kan iemand haar kinderen zo behandelen? Weet je dat het haar helemaal niets kon schelen waar hij geweest was en wat hij gedaan had?"

Nick slaagde erin haar te kalmeren, voor ze uit elkaar plofte.

"Volgens mij weet ze de helft van de tijd niet eens hoe hij heet. En dat is dan haar eigen zoon!" "Oké, oké, rustig nou maar," zei Nick. Sarah gooide drie scheppen suiker in haar thee en smiet het lepeltje erachteraan.

Danny zou bij ons blijven terwijl zijn moeder drie weken naar Londen ging met haar vriendje. "Joost mag weten wat er met hem gebeurd zou zijn als hij ons niet had ontmoet," zei Sarah.

"Mensen zoals zij zouden meteen moeten worden aangegeven," zei ik. Ik werd helemaal akelig van het idee dat ze hem gewoon achter wilde laten, zodat hij maar voor zichzelf moest zorgen.

"En er is nog iets," zei Sarah. Ze drukte haar hand tegen haar voorhoofd en perste haar lippen op elkaar. "Goed nieuws en slecht nieuws. Ik kwam David Sullivan tegen in het dorp. Hij wil onze paardenshow sponsoren, en hij moet uiterlijk volgende week antwoord hebben of we de grote wel nu wel of niet willen verkopen." zuchtte ze. Ik liet me in de stoel vallen met Oswald en Mathilda. Ik hoopte zo dat Sarah die opdracht kreeg van haar uitgever, dan zouden al onze geldzorgen voorbij zijn en dan hoefden we de wei niet te verkopen. Nick en ik

hadden afgesproken om het met Sarah niet over het bezoekje van Bob te hebben. Zo te zien had ze meer dan genoeg op haar bordje om zich zorgen over te maken. Ik had Sarah nog nooit zo nerveus meegemaakt. Niets was ooit teveel voor haar en het maakte me heel erg verdrietig dat ze zo in paniek was.

Ik probeerde niet meer aan onze geldzorgen te denken, maar het zag er allemaal vrij hopeloos uit.

"Ik ben bang dat ik geen keus heb," ging Sarah verder.

"Als er voor volgende week geen brief van de uitgever komt of ik die opdracht krijg, zal ik het weiland toch aan meneer Sullivan moeten verkopen."

"En trouwens, iets heel anders, waarom belt Robert nou niet over de uitslag van de bloedtest van Queenie?"

Geschrokken ging ik rechtop in m'n stoel zitten. Door al die toestanden waren we even die arme doodzieke Queenie vergeten.

Het wachten op het telefoontje van Robert leek wel een nachtmerrie. De uren kropen voorbij en het was heel

moeilijk om tegen Katie en Danny te doen alsof er niets aan de hand was. Mevrouw Parker was druk bezig met het een en ander te regelen voor onze paardenshow. Ze had al rozetten besteld en had de meeste spullen die we voor de spelletjes nodig hadden al bij elkaar gescharreld, zelfs zakken voor zaklopen en buigzame paaltjes voor de slalom. We waren best wel blij met haar hulp. Mevrouw Parker, of Parkie, zoals Sarah haar noemde, scheen een soort natuurlijke aanleg te hebben om dingen voor elkaar te krijgen.

Het was niet vreemd dat Nick en ik door alle spanning ruzie kregen. Het begon allemaal met het feestje van Louise. Ik was vastbesloten om niet toe te geven. "Ik ga toch, of je het nu leuk vindt of niet," gilde ik met overslaande stem boven de radio en een blaffende Goldie uit. "Waarom luister je nou niet heel even naar me?" antwoordde Nick. Hij probeerde kalm te blijven. "Waarom zou ik?" krijste ik. "Waarom zou ik doen wat jij zegt? Sinds papa dood is, probeer je steeds de baas over me te spelen. Maar deze keer mooi niet!" Ik ging zo tekeer dat ik bijna mijn stem verloor.

"Die griet deugt niet," ging Nick door en hij vertelde weer wat hij van een schoolvriend over haar had gehoord.

Louise was de leider geweest van een groep pestkoppen op onze school, voordat wij hierheen verhuisden. Ze had kinderen gedwongen om sigaretten te kopen en geld af te troggelen van de kleintjes.

Het verhaal ging dat ze van school was gestuurd en toen een paar maanden bij haar oom in Amerika had gewoond. Maar ik geloofde het niet. Praatjes deden al snel de ronde en ik wist dat roddelverhalen altijd enorm opgeblazen werden.

"Ik geloof je niet en ik ga toch naar dat feest," riep ik terug.

"Je bent er alleen maar op uit om mijn plezier te bederven. Bovendien ben ik geen klein kind meer. Je hoeft heus niet op me te passen."

Sarah kwam binnen en keek ons verdrietig aan. "Hoe kunnen jullie nu op dit moment ruzie maken?" vroeg ze met zachte stem.

Ik voelde me meteen heel erg schuldig. Nick mompelde dat het ons speet en we bogen onze hoofden van schaamte.

Toen ging eindelijk de telefoon.

"Ik pak hem wel," zei Nick en hij liep in de richting van de deur.

"Nee, ik pak hem," zei ik en ik boog voorover. "Ik neem hem aan," bulderde Sarah achter ons. We zaten zenuwachtig op de onderste tree van de trap te wachten terwijl Sarah met Robert praatte.

"Wat zei hij?" vroeg ik angstig, toen ze neergelegd had. "Er is niets gebleken uit die bloedproef," zei Sarah. "Helemaal niets, behalve dat ze bloedarmoede heeft, maar dat is niet zo ernstig."

"Je bedoelt dat ze in orde is?" vroeg Nick met een verbaasd gezicht.

"Daar lijkt het wel op," zei Sarah.

"Geen Jacobskruiskruidvergiftiging?" "Nee."

"Geen schade aan haar lever?" "Nee."

"Maar dat is geweldig!" riep Nick uit. Hij omhelsde Sarah met zijn goede arm en trok een gek gezicht naar mij. "Ja, dat is goed nieuws," zei Sarah met een voorzichtig lachje.

"Maar als dat zo is," zei ik met een klap terug in de werkelijkheid. "Als dat zo is, waarom wil ze dan helemaal niets eten?"

Nick en Sarah keken me wezenloos aan. En het akeligste was nog wel dat niemand van ons daar een antwoord op kon geven.....

Hoofdstuk 6

"Ik begrijp het gewoon niet," verklaarde Robert. Hij keek heel teleurgesteld en was aan het eind van zijn Latijn. "Er is geen enkele reden waarom ze niet zou eten. Het is net of ze niet wil. Alsof ze gewoon stiekem dood wil gaan." Ik keek naar Queenie die in het stro lag te dutten en moest het wel met hem eens zijn. Haar ogen waren dof en lusteloos en de laatste drie dagen had ze steeds minder belangstelling gehad voor de wereld om haar heen. Die ochtend had ze zelfs amper in de gaten dat Danny bij haar in de stal kwam. Er was iets heel erg mis. "Wat gaan we doen?" vroeg ik aan Robert, die de laatste dagen praktisch bij ons op De Zwarte Hoeve woonde. "Ik weet het niet," antwoordde hij. Met zijn donkere ogen bekeek hij haar nog eens zorgvuldig. "Maar we laten ons niet uit het veld slaan. Queenie, oude vriendin van me, je gaat het nog niet opgeven. Niet zolang ik niet alles voor je geprobeerd heb!"

Hij stopte de stethoscoop terug in zijn vertrouwde zwarte tas, draaide zich om en keek mij aan. "Oh nee," kreunde ik zachtjes in mezelf. Ik zag Danny van achter de staldeur wegglippen.

"Wat is er?" vroeg Robert, die achter me was komen staan. Danny draaide zich om en vluchtte, als een opgejaagd konijntje, over het weiland weg om zich in de hooischuur te verbergen.

"Hij moet alles gehoord hebben," zei ik. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan, omdat ik zo onvoorzichtig had gedaan. Ik vond het zo erg voor die kleine jongen dat zijn lievelingspony iedere dag meer achteruitging. "Dat is mijn fout," zei Robert en hij rende achter Danny aan om hem het een en ander uit te leggen. Of om in ieder geval te proberen de waarheid iets minder hard aan te laten komen.

"Mel!" brulde Nick vanuit de achterdeur. Hij had een keukenschort rond zijn middel gebonden. De geur van versgebakken broodjes dreef de tuin in en mijn maag begon te knorren.

Het was nog vroeg in de ochtend.

Net half acht geweest. Nick had aangeboden om een uitgebreid ontbijt klaar te maken.

Ik hing Sparky's halster op en bedacht dat het vandaag wel weer eens vreselijk warm kon worden. Net op dat moment kwam de postbode de oprit op rijden met zijn ouderwetse, degelijke fiets. Hij gaf me de post. Die bestond uit een bruine enveloppe van de elektriciteitsmaatschappij, een brief van Katies penvriend uit Australië en een witte enveloppe, gericht aan mevrouw Sarah Foster.

Ik wist meteen waar die vandaan kwam. Het poststempel was uit Londen. In de hoek stond een plaatje van een heel bekend boek, omringd door rode letters. Hij was van Sarahs uitgever.

"Nou komt het," dacht ik. Mijn trillende vingers gleden over de stijve witte enveloppe. Onze hele toekomst hing af van wat er in die brief stond.

Ik rende naar huis, de keuken in. Ik voelde me zweverig en raar. Heel even dacht ik eraan om de brief te vernietigen. Dan zouden we nooit weten wat erin stond, als het slecht nieuws was. Maar ik wist ook dat dat geen

oplossing was. Ik had al lang geleden geleerd dat je niet kon weglopen voor problemen. Daardoor werden ze alleen nog maar tien keer groter.

Sarah was net onderweg van de badkamer naar de keuken. Ze droeg onder haar ene arm een zak kattenbakkorrels en hield Mathilda in de andere. Ze stond net op het punt om Nick iets te vertellen over de televisie, maar stopte midden in een zin toen ze de brief zag. "Ik durf hem niet open te maken!" fluisterde ze angstig toen ik haar de enveloppe gaf. Ze liet zich in de dichtstbijzijnde stoel vallen. Mathilda sprong weg, met haar haren recht overeind.

"Mel!" riep Katie boos naar mij, omdat ik de deur open had laten staan en ze rende achter Mathilda aan. De brief was op de grond gevallen. Goldie maakte snel van de gelegenheid gebruik en nam hem in zijn bek. "Laat hem er niet op gaan kauwen!" gilte Sarah, die zo wit als een doek zag. Ze was niet in staat om op te staan.

"Ik zal hem openmaken. Goed?" zei Nick. Hij gooide de messen en vorken op tafel en pakte de brief af van Goldie. "Ik wil niet weten wat erin staat," zei Sarah. Ze verstopte haar gezicht achter een theedoek. Mijn hart

klopte inmiddels op topsnelheid. Ik wilde nu weten wat erin stond, goed of slecht nieuws.

"Je hebt het!" riep Nick zo hard, dat ik dacht dat het hele dorp het wel gehoord moest hebben. "Je hebt de opdracht!" ging hij verder. Hij gooide de enveloppe hoog in de lucht, die daarna in de gootsteen viel. "Ik kan het bijna niet geloven," zei Sarah. Ze pakte zelf de brief en las hem woord voor woord. "Ik kan het echt bijna niet geloven!"

"Wat is er aan de hand?" Katie kwam de keuken weer in met een tegenstribbelende Mathilda. Ze keek ons aan alsof we allemaal gek waren geworden. "We zijn gered!" gilte ik tegen Katie. Ik pakte haar handen en danste met haar in de rondte. "We hoeven de wei niet te verkopen. We kunnen De Zwarte Hoeve houden!"

De tranen stroomden bij Sarah over haar wangen. Ze las de brief steeds opnieuw en opnieuw. "Ik geloof niet dat ik me ooit in mijn leven zo opgelucht heb gevoeld," zei ze tegen Nick, die haar een enorme knuffel gaf. Robert kwam de deur door met Danny en keek heel opgelaten.

"Neem me niet kwalijk," zei hij. Hij maakte aanstalten om

weer weg te gaan.

"Doe niet zo gek," zei Sarah. Ze zag er niet uit met haar doorgelopen mascara, maar greep hem bij zijn arm. "Je hoeft je niet te verontschuldigen," legde Sarah uit, "maar er is net iets ongelooflijk geweldigs gebeurd!"

De rest van de dag leek het wel feest. Robert hoefde pas 's avonds weer terug voor het avondspreekuur en bleef dus de hele dag maar bij ons. Hij maakte steeds grapjes. Katie en Danny konden maar niet genoeg krijgen van zijn geintjes. Het leek wel of Robert zich een beetje gedroeg als de vader die ze geen van beiden hadden. Robert en Nick gingen naar het dorp en kochten een paar flessen wijn met belletjes, in plaats van champagne. Robert nam ook nog een grote bos bloemen voor Sarah mee, wat ons allemaal opviel. We mengden de wijn met sinaasappelsap, zodat het net een echt grotemensen-drankje leek. Sarah klaagde dat de belletjes in haar neus prikten. Later die middag kwam mevrouw Parker en maakten we plannen voor de show. Ik zag het helemaal zitten. Overal wist ik een oplossing voor, van het rad van avontuur tot het huren van een tent. Mevrouw Parker had in haar eentje bijna alles al geregeld. Maandagochtend zouden we een advertentie in de krant laten zetten. Tegen

theetijd waren we allemaal een beetje dronken. Dat kwam vooral door de fles zelfgemaakte cider die mevrouw Parker had meegebracht. Sarah viel uit de tuinstoel, waardoor we bijna niet meer bijkwamen van het lachen. Goldie liep rond met een roze neus omdat hij een duik had genomen in een schaalpje aardbeienijs. Mevrouw Parker drong erop aan dat we voortaan Roos tegen haar zouden zeggen. Inmiddels was het hoog tijd om me voor te bereiden op het feest van Louise. Nick en ik hadden afgesproken om het er niet meer over te hebben. Toch keek hij best nog boos naar me, toen hij zag dat ik naar boven ging om me op te tutten. Sarah zei tegen hem dat hij niet zo stom moest doen. Bovendien moest er toch iemand heen namens De Zwarte Hoeve. Katie vertelde dat Louise hem een stuk vond, waardoor hij nog veel kwaaiër werd.

Boven had ik geen idee wat ik aan zou trekken. Er zou eerst een barbecue gehouden worden en daarna disco. Louise had gezegd dat ik gewoon maar iets leuks aan moest doen. Tenslotte koos ik voor mijn nieuwste spijkerbroek, sportschoenen en een zwart stretchtruitje. Een paar weken geleden had ik dat in een opwelling gekocht. Ik deed een beetje koraalrode lippenstift op en hoopte dat Sarah het niet zou merken. Toen besloot ik

om het maar helemaal goed aan te pakken en deed ook oogschaduw en mascara op.

Ik was vastbesloten om niet te veel op te vallen temidden van de vrienden en vriendinnen van Louise. Ik wou alleen dat die mascara niet zo in mijn ogen prikte. Uiteindelijk was ik tevreden omdat ik zo makkelijk voor veertien jaar door kon gaan. Ik trippelde de trap af en botste bijna tegen Robert aan. Sarah zat gelukkig net aan de telefoon met iemand van een manege in de buurt te kletsen. Robert bood aan om me even weg te brengen. Ik was blij dat hij mij even af wilde zetten.

Bij Louise's huis stonden overal auto's. Dure Mercedessen en BMW's kwamen nog steeds aanrijden en jonge meiden stapten uit. Ze droegen superkorte minirokken en blote truitjes. Ze riepen met hoge stemmen naar elkaar. Steeds als iemand een mop vertelde, kregen ze de slappe lach. Ik ving een glimp op van Patrick, Louise's broer. Samen met een paar vrienden liep hij met een grote synthesizer te sjouwen. Er hingen overal kleine lampjes en muziek klonk vanuit een grote tent. Ik had er geen idee van gehad dat het zo'n toestand zou worden. "Melanie!" Iemand tikte op mijn schouder en ik maakte bijna een sprongetje van schrik. Het was Louise. Ze

stond naast me met een roodharig meisje dat paarse lippenstift ophad. Ze bekeek me van top tot teen met een blik alsof ik een zak aardappelen was. Louise zag er geweldig uit. Ze droeg een schitterend zwart pak uit één stuk. Haar haar had ze naar achteren gekamd waar het eindigde in een deftige knot. Ik was bang dat er verder niemand anders in een spijkerbroek was. Eigenlijk wilde ik op dat moment het liefste naar huis. Toen duwde iemand me een glas cola in mijn handen. Ik zag dat het Patrick was die rondliep met twee blonde meisjes, één aan iedere arm. "Waar is Nick?" vroeg Louise met een kille stem. Het was net tot haar doorgedrongen dat ik alleen was. "Hij had hoofdpijn," loog ik. Ik wist meteen dat het een doorzichtige smoes was. Louise bevroor. Het leek wel of ze me op dat moment het liefst een klap voor mijn kop wilde geven.

"Goh, hoofdpijn," zei ze kattig. Ze perste haar lippen op elkaar. Ik wist meteen dat Katie het goed had gezien en dat ze Nick echt leuk vond.

"Dus je nieuwe vriendje is niet op komen dagen?" Het roodharige meisje lachte gemeen. "Ach, hou toch je mond, Angela!" siste Louise tegen haar. Ik besloot om van onderwerp te veranderen en vertelde dat we gelukkig

uit de geldzorgen waren en het weiland dus niet hoefden te verkopen aan de vader van Louise. Angela verslikte zich bijna in haar drankje en Louise keek me aan met ogen die vuur spuugden. Ze draaide zich om en vloog weg. In haar haast gooide ze bijna een meisje op hoge hakken tegen de grond.

"Oh jee, nu heb je het echt verziekt!" zei Angela. Ze grinnikte alsof er iets heel leuks aan de hand was. "Wat bedoel je?" vroeg ik. Ik voelde me doodongelukkig en was totaal overrompeld. "De vader van Louise had het plan om op dat weiland een eigen huis voor Louise te laten bouwen, als cadeau voor haar achttiende verjaardag. Ze zijn er al maanden mee bezig. Ik kon wel door de grond zakken. Dus daar ging het allemaal om. En dit feest was alleen maar bedoeld als list om Nick in te palmen. Louise gaf geen bal om De Zwarte Hoeve en de paarden. Ik was hartstikke voor de gek gehouden.

"Kom op, dan gaan we iets te eten halen," zei Angela. Ze pakte me bij een elleboog en nam me mee naar buiten. Allerlei heerlijke geuren zweefden door de tuin. Ik was zo geschrokken, dat ik niet kon praten. Ik stond te knoeien met een papieren bordje en probeerde mezelf weer in de hand te krijgen door het eten van een worstje. Iemand

zette de muziek nog harder. Een jongen liep me bijna ondersteboven toen hij probeerde om een meisje nat te gooien met een glas bier. Wat deed ik hier? Ik begon me misselijk en duizelig te voelen en ik wilde alleen nog maar naar huis, naar mijn bed. Net op dat moment duwde Patrick weer een groot glas in mijn hand. Het leek wel of ik in stroop aan het zwemmen was. "Wat is ze nou weer van plan?" zei Angela. Ze keek naar de stallen. Tim leidde Royal Storm naar de bak en Louise stapte trots naast hem met een cap in haar hand. Ze riep met luide stem: "Melanie van De Zwarte Hoeve wil graag een demonstratie op Royal Storm geven als dank voor dit feest dat ten bate van het tehuis wordt gehouden." Storm was opgezadeld en dribbelde zenuwachtig. Tim keek afkeurend naar de grond. Opeens smaakte het worstje in mijn mond naar een stuk oud leer. In de paniek stootte ik tegen een ballon. Die klapte natuurlijk en iedereen draaide zich om, om naar mij te kijken. "Doe het niet," fluisterde Angela tegen me. "Ze wil je alleen maar voor gek zetten."

Maar mijn gedachten draaiden rond in mijn hoofd als was in een wasmachine.

Ik kon niet goed meer denken. Het enige wat ik zeker

wist, was dat ik verschrikkelijk baalde van Louise. Ik was doodziek van haar misselijke spelletjes.

"Je bent toch zeker niet bang?" sarde Louise, toen ze de cap voor me hield en me recht in mijn ogen keek. Ik zette de cap op en liep naar de zijkant van Royal Storm.

"Alsjeblieft Melanie, doe niet zo stom," fluisterde Tim me in mijn oor toen ik de teugels vastpakte. Hij legde zijn hand op mijn arm, maar ik schudde hem af. Ik zou Louise in haar strakke broek wel eens wat laten zien! Ik liet me voorzichtig in het zadel zakken en voelde dat Storm zich spande. Er liep een straaltje zweet langs iedere schouder naar beneden. Zijn oren bewogen zich steeds van voren naar achteren en weer terug. We gingen voorwaarts in stap. Met zijn lange passen leek het wel of hij de grond opat.

Het voelde geweldig aan. Ik had nog nooit op een paard gezeten dat zo groot was en zulke enorme gangen had. Het zadel zat net zo lekker als een luie stoel. Langzaam begon ik me te ontspannen.

Ik dreef hem aan tot draf en ging mee in zijn soepele gangen.

Ik concentreerde me op het lichtrijden. De mensen langs de kant zag ik als een grote wolk gezichten. Dicht op elkaar gepakt.

Heel in de verte hoorde ik de stem van Louise, die me vroeg wanneer ik nou eens in galop ging. Ik legde mijn binnenbeen op de singel. Wat er toen gebeurde, verraste me volkomen. Hij steigerde, hinnikte uit protest en sloeg met zijn beide voorbenen woest voor zich uit in de lucht. Ik klemde me aan zijn hals als een aap en probeerde om niet naar beneden te kijken.

Een afschuwelijk moment dacht ik dat hij achterover zou slaan en bovenop me terecht zou komen. Maar toen leek hij zich te herinneren dat ik nog op zijn rug zat. Hij landde weer met alle benen op de grond en struikelde, waardoor ik er over zijn schouder heen afvloog. Ik kwam neer in het zand van de bak, maar was niet gewond. Alleen mijn hoofd voelde aan alsof er duizend hamers in klopten. Tim kwam eraan gevlogen. Hij keek alsof hij net spoken had gezien. Hij zag lijkleek. Het akelige lachje van Louise drong langzaam tot mij door. Ik keek haar kant op. "Wat 'n prachtige demonstratie!" giechelde ze met heel veel leedvermaak. "Zeg maar tegen je moeder dat je beter op een ezel kunt beginnen. Of misschien nog

beter, op een hobbelpaard!" Ze moest vreselijk om zichzelf lachen, maar niemand deed er met haar mee. Tim draaide zich naar haar om.

"Wat ben jij 'n gemeen kreng!" zei hij met een trillende stem. "Je denkt dat je slim bent, hè? Melanie had wel dood kunnen vallen met je achterlijke grappen. Stomme, aanstellerige griet!"

"Hé, kalm aan een beetje!" zei Patrick dreigend vanaf een afstand.

Louise was inmiddels weer bijgekomen van haar lachbui. Ze strekte haar arm uit en gaf Tim een keiharde klap midden in zijn gezicht, iedereen hield de adem in en daarna begon iedereen met elkaar te fluisteren.

"Het is hier over voor jou!" zei Louise met verstikte stem.

"Doe wat je wil," antwoordde Tim. "Het kan me niets meer schelen."

Hij tilde me uit het zand en bracht me naar zijn kamer, boven de stallen.

"Ik had je nooit op Storm moeten laten rijden," mopperde hij tegen zichzelf en schonk een kop sterke koffie in. "Nou, je hebt toch geprobeerd om me tegen te houden," zei ik. Ik plukte de laatste zandkorreltjes tussen mijn tanden vandaan en keek rond in de kleine ruimte. "Kijk, ik kan je beter nu iets vertellen." Tim gaf me de kop koffie en trok een stoei naast me. "Oh, tussen haakjes, die vervelende Patrick heeft de drankjes stiekem gemengd met wodka, dus daarom voel je je een beetje duizelig." "Je bedoelt dat ik dronken ben," lachte ik en ik nam een grote slok van de hete sterke koffie. "Over Louise," ging Tim ernstiger verder. "De benen van Storm waren vanavond flink opgezwollen, omdat hij veel te veel heeft moeten springen. Zag je dat hij bandages droeg?" Ik knikte.

"Louise wist dat hij vervelend zou zijn als iemand hem zou rijden, dus zette ze jou er expres op. Het rottige is dat ik dat wist en je niet tegenhield. Ik hoopte alleen maar dat je niet sneller zou gaan dan draf. Ik was bang om mijn baan te verliezen en ik wist niet wat ik moest doen. Maar al met al heb ik het goed verpest, niet dan?"

Hij keek met zijn donkere ernstige ogen in de mijne, alsof hij iets zocht.

"Wil je me alsjeblieft vergeven?" vroeg hij. Hij bleef me aankijken.

"Doe niet zo gek," antwoordde ik een beetje verbaasd. "Ik neem je echt niets kwalijk, hoor."

De opluchting was groot en hij begon meteen te vertellen waar hij zich zo zorgen over maakte. Hij vertelde over Louise en hoe ze haar paarden mishandelde. Hoe ze hen sloeg en hun eten weghaalde als ze het niet goed deden. Hoe ze, samen met Patrick, Storm barreerde als hij er niet was.

"Maar dat is hartstikke verboden," zei ik. Mijn ogen waren groot van woede.

Binnen een halve minuut was ik weer nuchter geworden. Barreren was een gemene methode. Op het moment dat een paard sprong, werd de balk opgetild zodat die de benen van het paard raakte. Het idee was dat een paard de volgende keer hoger zou springen. Natuurlijk was dat een hele wrede manier om hem zover te krijgen. Aan iedere kant van de balk stond iemand en precies op het juiste moment werd de balk opgetild. Het maakt paarden hartstikke bang en hun zelfvertrouwen verdwijnt natuurlijk

als sneeuw voor de zon.

"Waarom heb je dat niet aan iemand verteld?" vroeg ik. Tim staaarde naar zijn nagels.

"Ja, waarom niet?" zei hij. Hij zag er verdrietig en verslagen uit.

"Een paar jaar geleden had ik moeilijkheden met de politie. Ik trok op met een groep jongens die zich bezighield met autodiefstal. Alleen wist ik dat niet. Ik werd aangeklaagd, ook al had ik niets gedaan. Hoe dan ook, ik raakte mijn baan bij een springstal kwijt. Tenslotte werd ik hier aangenomen, ondanks mijn strafblad. Maar de kansen op een andere baan zijn heel klein."

"Maar dat is verschrikkelijk," zei ik, vervuld van afschuw. "Dat weet ik," zei hij. "Het ziet er niet rooskleurig uit. En op dit moment wil ik Spot niet alleen laten. Joost mag weten wat er met hem zou gebeuren als ik er niet was." Ik dacht aan het lieve bonte paard en hoe Louise niets met hem te maken wilde hebben.

"Ik had je dit willen vertellen toen ik bij jullie was van de week," ging Tim verder. "Maar op de een af andere

manier durfde ik toen niet." "Nick wordt helemaal gek als hij dit hoort." "Oh, maar je moet hem niets vertellen," zei Tim en hij keek me smekend aan. "Nog niet, niet voordat we iets uitgeprobeerd hebben." "Maar we kunnen haar hier niet mee door laten gaan." "Dat weet ik, maar we moeten eerst bewijs hebben." Tim streek met zijn hand over zijn gezicht en zag er doodmoe uit.

"Het is vooral de schuld van haar moeder, weet je. Ze wil maar dat Louise eerste wordt, op elke wedstrijd! Altijd zeuren en drammen, dat stomme mens!" Ik herinnerde me die opgedirkte vrouw in het zwembad en later in het huis maar al te goed. Vooral toen ze zo akelig deed tegen mij en Katie.

"Ik kon niet geloven dat ik mijn baan toen kwijtraakte," ging Tim verder. Hij begon weer te praten over z'n ontslag. Het zat hem toch wel erg dwars. "Ik zat bij een van de beroemdste springstallen van het land en kreeg de beste paarden te rijden.

Hoe konden ze zelfs maar denken dat ik auto's zou stelen! En toch werd ik daarom ontslagen." "Ja, het is niet eerlijk, hè?" zei ik zacht. "Nee, echt leuk is het niet" antwoordde Tim en hij probeerde te lachen.

"Eigenlijk moet ik erom lachen: ik kom van een stal van veertig superpaarden en het allerbeste paard dat ik ooit gezien heb, staat hier! En niemand wil daar iets van weten."

"Je bedoelt Spot?"

"Wie anders? Dat paard is een van de beste springpaarden dat ik ooit heb gezien. Het lijkt wel of hij vleugels heeft." Ik dacht terug aan de eerste keer dat wij hem gezien hadden toen hij over die stenen muur sprong. Ik bedacht me ineens dat het Tim geweest moest zijn die toen op hem afrende om hem weer te vangen.

"Niemand weet het," zei Tim met gedempte stem. "Maar ik oefen stiekem met Spot als hier niemand is. Louise is als de dood voor hem. Ze is alleen gewend aan paarden die al helemaal afgericht zijn voor het werk. Ze kan niet omgaan met een groen paard. Spot merkt dat en wordt helemaal gek als zij in de buurt komt. Ik wou maar dat ik wist wat ze met hem van plan is."

"Daar moeten we achter zien te komen," zei ik. Ik voelde een koude rilling over mijn rug lopen toen ik verder nadacht. "Wat als ze je ontslaat?"

"Oh, ze heeft al vaker gedreigd om me weg te jagen," antwoordde Tim.

"Ze heeft mij net zo hard nodig als ik haar. Het zal die griet niet meevallen om weer een stalknecht te vinden die nergens over praat. Hé, kijk eens hoe laat het is. Ik kan je beter naar huis brengen." Stilletjes slopen we de trap af. De muziek schetterde nog steeds keihard, maar de meeste feestgangers waren al naar huis.

Het was inmiddels flink afgekoeld. Ik rilde toen we de donkere weg opliepen.

Bij onze oprit stopte Tim en zei dat hij niet verder meeliiep. "Niet vergeten wat je beloofd hebt," zei hij en hij keek me weer strak aan. "Zeg geen woord over Louise of Spot." "Maar."

"Geen gemaar. Ik laat je wel weten wat ik van plan ben. Alsjeblieft, doe je wat ik zeg?" Toen draaide hij zich om en was vertrokken. Wat voor plan? Wat konden we anders doen dan haar aangeven? Volgens mij was het beter om het gewoon aan iemand te vertellen. Iemand als Sarah, die zou het begrijpen. Wat was Tim van plan? Ik deed het hek met een dreun dicht en liep langzaam de

oprit op. Ik had er zwaar de pest in. Maar ik had mijn woord gegeven. Het maakte niet uit wat ik beter vond of niet. Ik kon alleen maar afwachten.....

Hoofdstuk 7

"Even over Queenie," zei Robert. "Ik heb een idee." "Het is... het is toch geen slecht idee, hè?" vroeg Danny met een angstig stemmetje.

"Nee, natuurlijk niet," verzekerde Robert hem. "Maar ik heb een idee waarom ze niet in orde is." Hij weigerde ons iets te vertellen voordat Sarah thuis was - hij vroeg alleen maar aan Nick om Sophie uit de wei te halen en maakte daardoor alles nog raadselachtiger. "Wat is dat idee?" vroeg Sarah enkele minuten later. Ze was net zo nieuwsgierig als wij.

Robert pakte het halstertouw over van Nick en begon Sophie bij Queenie in de stal te leiden. "Robert, wat doe je nou?" vroeg Sarah toen Sophies kleine wollige staartje door de deur van de stal verdween. Queenie lag, zoals gewoonlijk, en speelde een beetje met het gras dat Danny die avond ervoor voor haar had gesneden. Ze had er weer niets van gegeten. Ze keek naar ons met haar grote verdrietige ogen en schrok toen kleine Sophie de

stal in kwam stommelen. "Kom eens meisje, kijk eens even wie er hier bij je op visite komt," zei Robert met zijn vriendelijkste stem. Hij aaide Sophies hals en liet Queenie daarna aan zijn hand ruiken. Queenie deed geen enkele poging om op te staan. Ze staaarde met uitgebluste ogen naar Sophie. Ik kon de teleurstelling van Robert bijna voelen. We stonden daar allemaal stil af te wachten.

Toen besloot Sophie maar eens om de eerste stap te zetten. Ze boog zich over Queenie, hinnikte met haar hoge veulenstemmetje en stak een lang veulenbeen in de lucht. Nieuwsgierigheid verscheen op Queenies oude vermoeide gezicht. Rustig maakte Robert het halstertouw los en deed een stapje terug. Zo kreeg Sophie de ruimte om door de stal te wandelen.

Plotseling klonk er een diep geluid uit Queenies keel en ze probeerde of ze kon staan. Ze gebruikte alle kracht die zij nog in haar kleine lijfje bezat. Ze kon haar ogen niet afhouden van Sophie. Die was nu achter in de stal de boel aan het onderzoeken. Intussen nam ze een hapje van wat hooi dat ze daar in een hoekje gevonden had. "Nee, laat haar maar," zei Robert tegen Nick, toen Queenie op haar zijkant dreigde te vallen. Vlug stak ze een been uit om steun te vinden.

"Kom op meisje, je kunt het," zei Robert. Hij friemelde met het halstertouw en draaide het steeds rond in zijn handen. Langzaam schuifelde Queenie vooruit. Ze besnuffelde Sophie heel voorzichtig over haar hele lichaam. Toen duwde ze haar naar ons toe zoals een merrie dat met haar veulen zou doen. "Het werkt," zei Nick. "Robert, het werkt."

Danny begon te huilen. Hij vloog naar voren om Queenie om de hals te vliegen. Sarahs onderlip trilde en ze gaf Robert een dikke knuffel en kuste hem op zijn wangen. Robert leek dat wel te waarderen en knipoogte naar Nick, die niet meer kon ophouden met grinniken. "Hoe wist je dat nou?" vroeg Sarah even later toen we aan het ontbijt zaten.

Goldie probeerde de laatste restjes geroosterd brood bij elkaar te schrapen. Hij maakte er zo'n puinhoop van, dat de kruimels zowat tegen het plafond vlogen. We hadden Sophie bij Queenie in de stal gelaten: ze gedroegen zich als vrienden die elkaar heel lang niet gezien hadden. Queenies ogen glansden. Danny zei dat ze hem aan kerstboomlichtjes deden denken. "Het is eigenlijk heel simpel," vertelde Robert. Hij veegde voorzichtig een klodder kwijl van Goldie van de hals van zijn shirt. "Ik

weet niet waarom ik er niet eerder aan gedacht heb. Ik kon aan Queenies uier en haar spenen zien dat ze nog niet zo heel lang geleden een veulen gehad moest hebben."

Danny knikte met zijn hoofd en zei dat Robert hem ernaar gevraagd had.

"Waarschijnlijk was dat vlak voordat Frank haar kreeg." vervolgde Robert, terwijl hij de botervloot aan Katie gaf. "Daarom werd ze vermoedelijk ziek bij Frank, ze had waarschijnlijk al een infectie bij zich. Hoe dan ook, ik dacht er niet meer aan totdat ik gisteren Sophie in de wei zag lopen."

De telefoon snerpde ineens door de hal. Sarah vloekte zachtjes toen ze erheen ging om hem op te nemen. De rest van ons was zo opgewonden over wat Robert allemaal vertelde dat we dat niet eens in de gaten hadden. "Dus ineens besepte ik dat ze misschien van verdriet aan het wegwijnen was."

"Om dat veulentje?" vroeg Katie. Ze smeerde een centimeter jam op haar beschuit.

"Dat denk ik. Ik weet bijna zeker dat het doodgeboren was of veel te vroeg bij haar vandaan gehaald is. Ik geloof dat ze toen de wil om te leven verloor."

"En het zien van Sophie bracht die wil weer terug," zei Nick.

"Dat geeft haar een reden om weer verder te gaan." "Dat klopt. Het werkt omdat Sophie nog maar een veulentje is. Queenie voelt zich nu een soort stiefmoeder." "Je denkt toch niet dat het echt moeder en dochter zijn, hè?" vroeg Katie, ineens met grote ogen en open mond. Haar fantasie werkte weer op volle toeren. "Nee, beslist niet," lachte Robert. "Dat zou trouwens wel een prachtig einde van het verhaal zijn." "En praat alsjeblieft niet met je mond vol," griezeld Nick. We werden allemaal getrakteerd op een uitzicht van half fijngekauwd beschuit.

Sarah stormde de keuken in als een op hol geslagen stoommachine.

"Die meid is écht de absolute top!" bulderde ze. Ze werd nog roder dan een tomaat.

"Over wie hebben we het?" vroeg Robert. Hij schrok nogal van de plotselinge wending die het gesprek nam.

"Van alle verwende, verpeste, ontevreden... Hoe durft ze zo tegen me te spreken?" Sarah beende van het ene eind van de keuken naar het andere.

Het telefoontje was van Louise Sullivan.

"Haar vader had opgebeld uit New York. Hij wilde geen sponsor meer zijn van onze paardenshow. Volgens mij loog ze dat ze barstte!"

Nick begon zogenaamd te huilen en liet zijn hoofd in zijn handen zakken. "Ik zei toch al dat die Louise niet te vertrouwen is."

"Je hoeft me niet te vertellen dat je dat al gezegd had," zei Sarah snibbig. Ze smiet de kopjes in de gootsteen alsof ze van plan was om ze allemaal kapot te gooien. "Betekent dit dat we in de gebakken aardappelen zitten?" vroeg Katie verbaasd. "Of heet dat 'in de puree'?" "Het betekent dat we een andere sponsor moeten vinden. Desnoods ga ik huis aan huis vragen om hulp aan

iedereen tussen hier en Tokio. En jij, jongedame, hebt ook nog iets uit te leggen."

Sarah zwaaide dreigend met een vork in mijn richting. "Oh nee," kreunde ik. Ik vroeg me af wat Louise haar net verteld had. Maar Robert redde de situatie door in lachen uit te barsten. Hij stond op en liep om Sarah heen naar de oven, waar zij net de schone afwas in had gezet. Toen pakte hij de theemuts op die ze per ongeluk op het fornuis had gezet, waar hij natuurlijk helemaal niet hoorde.

Sarah staarde hem even aan met haar groene ogen en kreeg toen een enorme giechelbui.

"Heerlijk om met een schrijver samen te wonen," mompelde Nick. En ik maakte van de gelegenheid gebruik om gauw naar de stallen te ontsnappen.

Die avond zou Robert, Sarah meenemen naar een speciaal etentje en een dansfeest. Vroeg in de avond was ze al zo zenuwachtig als ik weet niet wat. Ze wist beslist niet wat ze aan zou trekken. De hele dag was ik voor niets naar de telefoon gerend omdat ik dacht dat het Tim zou zijn. Telkens als ik een paard hoorde liep ik naar

het begin van onze oprit. Hij had gezegd dat hij contact op zou nemen, maar wanneer dat zou zijn? Ik had mijn belofte gehouden en het met geen woord over Louise gehad. Het was niet makkelijk. Ik wist haast wel zeker dat Nick iets vermoedde. Hij bleef maar stiekem naar mij kijken, als hij dacht dat ik het niet in de gaten had. Tegen de tijd dat Sarah zou vertrekken, was ik bekaf. "Raad eens?" zei Sarah. Ze kwam net van de telefoon en danste de kamer in. Ze had net een gesprek gevoerd met de directeur van een babyvoedingfabriek en hem heel lief gevraagd om sponsor te worden van onze show. "We hebben een nieuwe sponsor," kondigde ze aan. Robert kwam net door de voordeur binnen en zag er geweldig uit in zijn zwarte jasje met vlinderdas. Sarah was met stomheid geslagen. Ze vloog weer naar boven om zich voor de zoveelste keer te verkleden. Ze kwam weer naar beneden. Ze droeg een prachtige zwarte jurk. Ik had haar nog nooit zo mooi gezien. Robert was diep onder de indruk en zei dat hij vanavond de gelukkigste man van het bal zou zijn.

Na ontelbare spelletjes rummikub en monopolie die Katie en Danny steeds wonnen vielen we in ons bed. We hadden allemaal het gevoel dat we wel een week konden slapen.

Robert en Sarah zouden waarschijnlijk om een uur of één weer thuis zijn. Rondom het huis was het aardedonker. Geen van ons had ook maar het flauwste vermoeden van wat er buiten aan de hand was.....

Het eerst dat we hoorden was Sarahs stem die naar boven schreeuwde. Keihard en trillend, wanhopig en doodsbang. Ik zat in één klap rechtop in bed en voelde een golf van angst langs mijn rug kruipen. Nick struikelde zijn kamer uit en stormde de trap af. Sarahs stem kon je boven goed horen.

"Hallo, is dit het alarmnummer? We hebben brand! Hier bij De Zwarte Hoeve, Boslaan nr.16...." Door de dichte gordijnen zag ik flikkerende gele vlammen.

"Robert,"ilde Nick. Die verdween net in Fenella's stal! om de trillende pony, die helemaal onder het roet zat, eruit te halen.

De brandlucht was overal. Een deel van de hooizolder in de schuur kwam naar beneden en zette nog meer hooi in vlammen. De hitte was niet te verdragen.

"Waar is Robert?" riep Nick, toen ik hem voorbij

rende om dekens uit de voerschuur te halen.

"Ik weet het niet," gilde ik terug. Ik was bijna verlamd van angst.

Fenella die helemaal in paniek los rondliep, sprong over het lage hekje de wei in en zocht haar heil in de veilige duisternis.

Robert kwam net de stal van Blue uit, toen de vlammen het dak bereikten. Zijn jasje had hij over het hoofd van Blue gedaan, zodat die het vuur niet kon zien.

"De schuur staat op het punt om in te storten," hijgde Robert.

De rook deed pijn in zijn longen. "Maar Queenie en Sophie zijn daar nog."

Ik hoorde Sophie met haar hoge stemmetje hinniken in de hoek van de stal. Het vuur breidde zich uit van de schuur naar het stalgebouw. Robert pakte de dekens van mij aan en verdween met Nick. Blue stond verdwaasd te schudden met zijn hoofd. Ik kreeg hem niet van zijn plaats. Ik trok aan zijn manen en schreeuwde tegen hem.

De zwarte rook prikte in mijn ogen en mijn mond. Het lawaai van de vlammen was oorverdovend, maar het enige wat hij deed was met zijn hoofd schudden omdat het vuur zijn oren verschroeid had.

Ineens kreeg ik een idee. Licht als een veertje sprong ik op zijn oude magere rug. Ik hoopte en bad dat het zou werken.

Ik legde mijn blote benen tegen zijn buik en dreef hem aan met mijn kuit. Wonder boven wonder kwam hij weer bij en bewoog zich naar voren. Ik hield hem aan de wandel tot het hek van de wei. Toen liet ik hem erdoor en kon hij zich bij Fenella en Sparky voegen. Achter in de tuin stommelden Sophie en Queenie in de rondte. Ze hielden hun hoofden omlaag en keken met grote angstogen rond. Sophie drukte zich tegen Queenies zijkant aan. De oude wijze merrie bokte naar me in een poging om haar kleine vriendin te beschermen. Sophie stormde achter haar aan, nog steeds hard hinnikend van paniek. Van angst liet ze het wit van haar ogen zien. Brandweerwagens kwamen in de verte aangescheurd en ik zag de blauwe zwaailichten het erf opdraaien. "Oh nee," zei Robert en hij rende naar de plek waar Sarah stond.

Ze stond gevaarlijk dicht bij de bijna instortende schuur. Ze hield een brandblusser op de vlammen gericht die er belachelijk klein uitzag bij dit enorme geweld. De strakke zwarte avondjapon was boven haar knieën omhoog gekropen. Ze stond met de blusser te schudden en schold woedend tegen de razende vlammen. Robert was in drie sprongen bij haar. Hij smeedt het brandblusapparaat aan de kant en greep haar vast. Hij droeg haar net op tijd weg, vlak voordat de laatste balk van de schuur het begaf. "Je hebt genoeg gedaan." Hij sloeg een deken om Sarahs schouders. Zijn gezicht was vuil van rook en zweet. "We kunnen verder niets meer doen."

We stonden bij de brandweerauto en keken naar de brandweermannen die in de weer waren met dikke slangen. Ik zag Katie en Danny uit het raam kijken. We hadden gezegd dat ze in het huis moesten blijven. Het vuur vrat zich een weg over het dak van de stal en tastte de spanten aan.

"Het is afgelopen met ons," zei Sarah verdrietig tegen zichzelf. Ze drukte haar gezicht tegen de schouder van Robert. Ze kon deze ellende niet langer aanzien. Sarah legde een arm om mijn schouder en de andere om Nick.

Omringd door smeulend hout en de doordringende brandlucht stonden we daar en keken naar ons verwoeste paradijsje. In een korte tijd was ons hele leven op zijn kop gezet. Al onze plannen mislukt. Wat een geweldige avond voor Sarah had moeten worden, was uitgelopen op een angstige nachtmerrie. Enorme waterstralen werden nu op de brandhaard gericht, maar het was te laat. Veel te laat. De schade was al aangericht. Het enige dat we nog konden doen was ons laatste restje moed weer bij elkaar rapen en proberen uit te vinden hoe en waarom dit had kunnen gebeuren.

Hoofdstuk 8

Het was brandstichting.

Er was geen twijfel mogelijk. De politie vond een tankje met benzine onder de verkoolde resten van de schuur. De dader had niet eens de moeite genomen om het op een ongeluk te laten lijken.

Sarah was laaiend toen ze hoorde over het bezoek van Bob en zijn dreigementen. Ze begreep niet waarom we het haar niet verteld hadden. Maar ook al zouden we dat gedaan hebben, dan had toch niemand kunnen vermoeden dat er zoiets zou gebeuren?

De politie hoorde ons verhaal over Bob en ging gelijk op onderzoek uit. Ze kwamen terug met het nieuws dat Bob spoorloos was verdwenen. Niemand had hem meer gezien sinds gistermiddag en Frank wilde geen verklaring afleggen. Nick liep woedend rond omdat Sarah hem geen toestemming wilde geven om Bob te gaan zoeken.

"Nou, het is duidelijk dat hij de dader is. Wat gaat de politie eraan doen? Doet iemand er sowieso wel iets aan?"

"Hij kan gevaarlijk zijn," hield Sarah vol. Ik was het met haar eens.

Ik zag die nare rode kop met die kleine mond en die valse oogjes zo weer voor me. Het maakte me bang dat hij zo dicht bij onze pony's geweest was - en dat wij maar een paar stappen daar vandaan in het huis gezeten hadden. Later kwam Tim langs op Royal Storm. Hij had over de brand gehoord in de winkel in het dorp. Hij was verbijsterd toen hij de puinhopen zag die over waren van de stal en de schuur. Hij kon maar niet begrijpen dat er niemand was die iets gezien had.

"Even over die Bob,' zei hij op zijn hoede. Hij wist niet of het verstandig was om verder te praten. "Ik weet het niet helemaal zeker, want misschien is het gewoon toeval. Maar ik weet zeker dat ik gisteravond die zwart met gouden motor bij Louise heb zien staan." Er viel een beklemmende stilte. We probeerden allemaal te bevatten wat Tim daar zei. "Hoe laat was dat?" vroeg Nick.

"Laat, heel laat. Ik kwam net terug uit het dorp. Ik was met een vriend naar het café geweest. Het moet na middernacht geweest zijn."

"Maar hoe kent zij Bob?" vroeg ik stomverbaasd. "Mmm, ze zouden wel bij elkaar passen." Nick gaf verder geen antwoord. Met zijn donkere ogen keek hij kwaad voor zich uit. "Misschien dacht ze wel dat als wij af zouden branden, we misschien gedwongen waren om de wei te verkopen. Dan had ze meteen haar zin." "Maar niemand is toch zo gemeen?" zei Sarah. "We weten dat Bob dat wel is," wierp Nick tegen.

"Nee, dat is te gek voor woorden," ging Sarah verder. "Het is onmogelijk dat iemand als Louise contact heeft met die Bob. En nog iets. Verwend en krengerig zijn is één ding, maar dat maakt je nog geen brandstichter." "Zij was het inderdaad niet die de lucifer aanstak," antwoordde Nick.

"Dat kan me niet schelen. Op deze manier komen we geen steek verder. Laat de politie het verder maar afhandelen."

Voor zover we nu weten kan het ieder voorbijlopende gek

geweest zijn."

Het duurde nog een hele poos voordat Tim en ik eindelijk alleen waren en ik hem naar Spot kon vragen. Ik had voorgesteld om Blue in de weide te doen. Ik kon dan mooi even het huis uit. Tim had meteen aangeboden om me even te helpen.

"Nou, wat gaat er gebeuren?" vroeg ik zodra we buiten waren.

"Je hebt het toch echt aan niemand verteld, hè?" zei Tim. Hij keek bedachtzaam. Ik schudde mijn hoofd.

"Louise heeft haar fout toegegeven, ze wil het trainen met de paarden allemaal anders gaan doen en ik denk dat we haar een tweede kans moeten geven." zei Tim.

"Meen je dat?" vroeg ik verrast.

"Wat heeft ze dan tegen je gezegd?"

"Niets. Ik denk alleen maar dat we moeten bekijken of ze het echt allemaal wel meent. En daarnaast heb ik het met haar over Spot gehad." "En wat zei ze daarvan?"

"Alleen maar dat ze hem deze herfst te koop zet. Het kan haar niets schelen hoeveel hij oplevert, zolang zij hem maar kwijtraakt. Snap je het niet? Ik moet genoeg geld zien te sparen om hem te kunnen kopen. Ik kan hem niet naar de slager of een of andere rare eigenaar laten gaan. Ik moet deze baan lang genoeg zien te houden om aan het geld te komen."

Arme Tim. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Spot betekende alles voor hem. Zijn schouders waren helemaal afgezaakt en hij zag er eenzaam en verdrietig uit. Als ik moeilijkheden had, was er tenminste nog familie in de buurt om me te helpen. Hoe moest het zijn om helemaal niemand te hebben?

"Luister 'ns Tim," zei ik met mijn meest indrukwekkende stem.

"Totdat wij het geld hebben." Tim keek me verrast aan. "En ik wil geen tegenspraak," ging ik verder. "Als je ons de kans niet geeft om te helpen dan... dan..." "Jij bent niet bang, hè?" zei Tim. Hij keek me met een grote grijns aan.

"Ik zal je laten zien hoe bang ik ben," zei ik en ik pakte

de tuinslang die in de waterbak lag. "Nee, genade, genade," gilde Tim toen ik hem helemaal van boven tot onder natspoot. Hij vertelde me dat ik een vervelend krengetje was. Nick, die zonder dat ik het in de gaten had, het huis uitkwam, goot een volle emmer water over mijn kop.

"Ik krijg je wel, pestkop," gilde ik. Ik ging met de slang achter hem aan en gaf per ongeluk mevrouw Parker de volle laag.

"Oh, sorry, hoor," stamelde ik. Mevrouw Parker probeerde haar bloes uit te wringen.

"Melanie!" bulderde Sarah met een boze stem vanachter Tim. Ze draaide de kraan weer dicht. Tim schudde zijn natte hoofd als een hond en zei dat het voor een deel zijn schuld was. Water druppelde nog steeds van het puntje van mijn neus. Gelukkig was mevrouw Parker niet echt boos. Ze zei dat ze de bloes toch al niet mooi vond. Wel maakte ze gelijk van de gelegenheid gebruik om Tim te vragen of hij mee wilde helpen met de show. "Half negen precies," zei ze. "Aanstaande zondag en vergeet vooral niet laarzen aan te trekken. Volgens de weersverwachting gaat het hozen."

De rest van de week was een puinhoop. Met een hoop pijn en moeite slaagden Nick en Robert erin om een zeil over de nog overeindstaande muren van de stal te leggen en zo een nooddak te maken. Gelukkig waren de muren gemetseld zodat we die in ieder geval nog over hadden. Jammer genoeg was dat niet het geval met de schuur. Daar was helemaal niets meer van over. Het hooi dat we net gekocht hadden van Sarahs geld was ook verbrand. Ik had eerlijk gezegd geen idee hoe we het verder aan moesten pakken.

Sarah was met de verzekeringsmensen aan het praten geweest, die precies wilden weten hoe het vuur ontstaan was en zo. Het leek op een gegeven moment wel alsof ze dachten dat we het zelf aangestoken hadden, zodat we het verzekeringsgeld op konden eisen. Het idee alleen al! Het kon wel maanden duren voor we geld kregen. Zolang moesten we in ieder geval wachten met het repareren van het dak. Ik zag allerlei nare beelden voor me van onze pony's, bij elkaar gekropen in de wei. Ze hadden geen dak boven het hoofd en sneeuw, wind en regen teisterden hun arme lijven. Robert probeerde de moed erin te houden en ging de mogelijkheden na om een paar leegstaande schuren in het dorp te huren. Nick was van plan zijn mountainbike en zijn stereo-installatie te

verkopen.

Natuurlijk was dat maar een druppel op een gloeiende plaat.

Sarah had zichzelf opgesloten in haar werkkamer en werkte keihard aan haar laatste boek. Ze zei dat al deze ellende haar extra creatief maakte, dus dat het uiteindelijk toch iets goeds opleverde.

Robert begreep er niets van dat ze ineens intens verlangde naar yoghurt met banaan. We legden hem uit dat ze altijd van die rare dingen deed als ze aan het schrijven was. De laatste keer was het patat geweest en de keer daarvoor zure uitjes.

Met Queenie ging het uitstekend. Donderdagavond verklaarde Robert dat ze weer helemaal beter was.

Mevrouw Parker had meer vrijwilligers weten te strikken voor de show dan ze nodig had. Zelfs de pastoor moest meedoen aan het rad van avontuur. De directeur van de babyvoedingfabriek hield zich aan zijn woord en kwam met geld over de brug.

Op het wedstrijdprogramma stonden onder andere de rubrieken: 'Riley Fruithapprijs voor beginnende springruiters' en 'Riley Antimaagkramptheeprijs voor bestgaande rijpony'. Het zag er belachelijk uit, maar het maakte alle ruiters van maneges in de buurt natuurlijk wel nieuwsgierig. De plaatselijke krant zette een vooraankondiging van de show op hun sportpagina.

Meneer Riley was daar zo blij mee dat hij zomaar driehonderdvijftig gulden extra aan ons tehuis schonk. De politie was nog steeds bezig met het zoeken naar Bob, maar zonder succes. Toen ze Louise verhoorden, ontkende ze dat ze ook maar iets met hem te maken had. Natuurlijk had ze dat wel.

Zaterdagavond zou alles in orde moeten zijn. Dat was het ook, op die donkere wolken na die vanuit het westen aan kwamen drijven. Alleen regen kon de zaak nog verpesten. Mevrouw Parker liet in huis de zon nog steeds schijnen met haar eindeloze optimisme en haar werklust. Ze had het zelfs voor elkaar gekregen om een 'elektrische stier' en een luchtkussen te regelen om het allemaal nog gezelliger te maken.

Tim en Nick waren er heilig van overtuigd dat Danny op

Sparky het springen en de verkleedwedstrijd zou winnen.

Danny bleek over een soort natuurtalent te beschikken. Katie was behoorlijk jaloers dat hij nu al hoger kon springen dan zij.

Die zondagochtend was het somber en koud. Een beetje twijfelend over het weer, begon ik aan de voorbereiding. "Melanie, Mel, waar zijn de rozetten?" Sarah gilte naar boven toen ik mijn tanden stond te poetsen. "Onder de televisie," riep Nick terug. Hij was wanhopig aan het proberen om de geluidsinstallatie aan de praat te krijgen. Drie mensen uit het dorp waren in de keuken bezig met het eten en drinken. Ze hadden het zo druk met kletsen, dat ze niet eens in de gaten hadden dat Goldie er met de broodjes ei vandoor ging. Katie had er de smoor in. Ze mocht pas de volgende ochtend haar verjaardagscadeautjes openmaken.

"Waarom ben ik niet op zondag geboren?" klaagde ze. Ik liet het aan Nick over om antwoord op die vraag te geven en piepte er snel tussenuit. Buiten stond een aantal tenten te wapperen in de wind. Een caravan was bij de hoofdring geplaatst. De plaatselijke zadelmaker had een kraampje neergezet en was bezig om alle spullen neer te

leggen, van hoofdstellen tot cowboylaarzen. Om kwart voor tien was alles klaar. Uit de luidsprekers klonk ouderwetse cowboymuziek. Nick wisselde die gauw om voor De Backstreet Boys.

Mevrouw Parker was toch te zenuwachtig om dat in de gaten te hebben en joeg iedereen op.

"Oh nee!" stamelde ze toen de eerste trailer het terrein op kwam rijden. "Waar is de jury?"

Sarah kwam net het huis uitgerend om te vertellen dat de jury vast zat in het verkeer.

"Dat kunnen we nu net gebruiken," zuchtte mevrouw Parker.

"Nou ja, dan moet Robert maar invallen. Waar is hij eigenlijk? "De geur van hamburgers en tomatenketchup overheerste op het terrein toen donkere wolken aan de lucht verschenen.

"Waar is de wc?" vroeg een klein meisje met paardenstaartjes. Een chocolade-ijsje druppelde op haar schone rijbroek.

"Waar blijft iedereen toch?" zei Sarah om bijna half elf. Er waren maar twee meisjes uit het naburige dorp, drie trailers en een veewagen.

"Het is wel koud, hè?" klaagde één van mevrouw Parkers hulpen.

Het arme mens trilde als een rietje en keek om zich heen of ze haar sjaal zag. Kort daarvoor had ik Goldie daar stiekem mee rond zien lopen. Om elf uur werd mevrouw Parker wanhopig.

"Ik snap er niets van, waar blijft iedereen?" jammerde ze. Ze tuurde de lege oprijlaan af en verwachtte ieder moment een enorme rij trailers. De regen kwam in grote druppels naar beneden en kletterde op de caravan en de dunne tentzeilen.

"Wanneer gaan we beginnen?" vroeg Danny, die op Sparky aangereden kwam. Ik begon me nu toch ernstig zorgen te maken.

"Misschien denken ze allemaal dat het alleen vanmiddag is," vroeg mevrouw Parker zich af. Ze probeerde de moed erin te houden. "Misschien denken ze wel gewoon

dat het niet doorgaat," zei Nick met een gezicht dat donkerder was dan de naderende wolken.

Tim was bezig om koffie uit te delen in de grote tent waar iedereen schuilde. Hij keek net zo bezorgd als ik me voelde. De regen werd steeds heviger en onweer kwam snel dichterbij. Robert verliet de hoofdring en rende zo snel hij kon naar een schuilplaats.

"Dit is echt belachelijk," zei Sarah. Om kwart voor twaalf besloot ze dat het genoeg geweest was. "Ik ga proberen uit te vinden wat er is gebeurd." "En ik ga met je mee," zei mevrouw Parker die langzamerhand helemaal wanhopig werd. Ze gingen terug naar het huis om de maneges in de buurt en de secretaris van de ponyclub te bellen. "Dit geloof ik gewoon niet," zei Sarah een paar minuten later. Mevrouw Parker droogde haar tranen met een kanten zakdoekje.

"Ze denken allemaal dat het afgelast is," schreeuwde ze uit met een stem die je tot ver in de omtrek kon horen. "Iemand heeft gisteravond iedereen opgebeld om te zeggen dat het niet door ging. En het schijnt dat ze inderdaad iedereen in de omgeving bereikt hebben." "Je bedoelt dat dit doorgestoken kaart is?" hakkelde Robert.

Hij lette niet meer op de regen die op zijn blote hoofd viel.

"Nou en of!" zei Sarah. "En ik durf om een week afwassen met je te wedden wie hierachter zit!" "Louise," mompelde Tim vanuit de koffiehoeck. "Maar waarom?" snikte mevrouw Parker met een gebroken stem omdat al het werk voor niets was geweest. "Omdat het een vervelend verwend nest is en dat zal ik haar vertellen ook," schoot Nick uit zijn slof. "Dat wil ze nou juist graag," zei Sarah. "Als we dat doen vindt ze zichzelf alleen maar geweldig omdat haar misselijke plan gelukt is."

"Nou, ik ga hier niet op mijn luie achterste zitten wachten tot ze alles voor ons verpest heeft," riep Nick uit. "Weet je zeker dat zij het was?" vroeg ik aan Sarah. "Absoluut. Mevrouw O'Neill zei dat het een meisjesstem was. Wie kan het anders geweest zijn? "Kwaadheid en teleurstelling droop van iedereen's gezicht. "Nou, hoe zit het?" brulde een grote man met een zwarte baard die aankwam lopen met een voskleurige pony. "Deze show is een janboel. Gaat het nou door of niet?" "Nee," snauwde Sarah, net op het moment dat een enorme stortbui losbarstte. "De show is afgelast!" herhaalde ze nog eens kattig.

We zaten in de keuken met een katterig gevoel thee te drinken. Arme Katie, haar onderlip hing helemaal naar beneden van teleurstelling. Zelfs Robert wist even niets te zeggen om ons op te monteren. Mevrouw Parker was ontroostbaar.

"Nou, er moet toch een heel klein lichtpuntje zijn," zei Robert, die niet langer tegen deze rouwstemming kon. "Stel je toch voor dat de pastoor in zijn zwembroek was komen opdagen. Of dat die bullebak met die baard me op mijn neus had geslagen. En wees blij dat die tenten zijn blijven staan en denk eens aan al die broodjes kaas en plakken cake die we allemaal lekker op kunnen eten. We kunnen nog maanden vooruit." Sarah gooide haar slipper naar hem toe.

"Nou, wat vinden jullie van het volgende plan?" zei Robert. "Eerst naar de bioscoop, gevolgd door hamburgers, frietjes en net zo veel ijs als je op kunt?" "Jaaaa," gilde Katie met ogen zo groot als theeschoteltjes. "Jij gaat natuurlijk ook mee, Danny," zei Sarah. Danny keek alsof hij niet goed wist of hij er nu wel of niet bij hoorde.

Een halfuurtje later vertrokken Katie, Danny, Sarah en

Robert. Katie hing half uit het raam om naar ons te zwaaien. Nick en ik hadden besloten om thuis te blijven en op de pony's te letten. We wilden geen herhaling van de brand of een andere nare verrassing. Los van dit alles was er ook nog hartstikke veel op te ruimen. "Hier, vangen," zei Nick. Hij gooide de theedoek recht in mijn gezicht en ging zelf zitten om een paar plakken cake naar binnen te werken.

"Jij kunt wel afdrogen," sputterde ik. Er stond een enorme berg afwas in de gootsteen. Ik kon nog steeds niet geloven hoe gemeen Louise was geweest. Om zoveel moeite te doen om onze show te verpesten. "Ze moet echt gruwelijk de pest aan ons hebben," zei ik tegen Nick. Hij was Goldie net de laatste broodjes ei aan het voeren. "Het is haar opvoeding," zei hij, na even nadenken. "Ze is zo verwend, dat ze niet beter weet - ze is het altijd gewend geweest om haar zin door te drijven." "Het enige dat ik weet," zei ik, terwijl ik steeds bozer werd, "is dat ze onze enige kans om een beetje geld bij elkaar te krijgen goed verpest heeft. En als wij niet meer paarden op kunnen nemen, omdat we ze niet kunnen onderhouden, dan is dat haar schuld!" Tegen de tijd dat we alles opgeruimd hadden en de pony's hun avondvoer gekregen hadden, waren we allebei weer aardig

afgekoeld.

Robert en Sarah kwamen moe, maar opgewekt, terug gereden. Danny en Katie hielden zilverkleurige ballonnen uit het raam, die natuurlijk in de boom bleven hangen. De zon ging als een enorme oranje sinaasappel onder in het westen, en grijze schaduwen verschenen over de wei als lange vingers. De laatste tonen van 'Lang zal ze leven' klonken in de verte.

Ineens bedacht ik me dat we, ondanks alle moeilijkheden, in ieder geval elkaar nog hadden. We waren een familie en het maakte niet uit hoe, maar De Zwarte Hoeve bleef bestaan.

Hoofdstuk 9

Daar was het weer.

Ik lag in bed met het dekbed opgetrokken tot over mijn oren en luisterde zenuwachtig naar het geluid bij het raam.

Op de wekker was het vierendertig minuten over één. Het hele huis was donker, op het licht van de badkamer na dat de hal in scheen.

"Help!" Daar was het weer. Ref-a-tet - ret-e-tet. Scherp tikken, alsof iemand kleine steentjes tegen het raam gooide. Ach natuurlijk, dat was het! Iemand gooide inderdaad steentjes tegen het raam. De haren in mijn nek stonden overeind als die van een stekelvarken. Wat moest ik nu doen?

Geen paniek. Blijf kalm, wees dapper. Haal even diep adem. Ik stak een voet uit en sloeg het dekbed terug. Het

was doodstil geworden. Misschien was 'dinges' verdwenen. Ik sloop naar het gordijn, met mijn rug tegen de muur als een soort bescherming. Centimeter voor centimeter kwam ik dichterbij. Een bleek maantje verlichtte de oprit met zwakke schaduwen. Beneden zag ik een schaduw bewegen en een stap achteruit doen. Weer tikte er een steentje tegen het raam en ik sprong van schrik achteruit. "Melanie," fluisterde een mannenstem. Ik voelde mijn bloed afkoelen. "Mel, ik ben het, Tim, waar ben je?" Opluchting maakte plaats voor angst en ik schoot naar het raam om het open te maken. "Tim," fluisterde ik. "Wat is er gebeurd?" Een paar minuten later was ik helemaal aangekleed en sloop zo stil als een inbreker het huis uit. Tim stond in de voortuin te wachten, half verscholen tussen de bomen. "Wat is er aan de hand, Tim?" fluisterde ik. Ik hield mijn adem in toen hij zich omdraaide. Zijn gezicht was spierwit en stak scherp af tegen zijn donkere haar; zijn wimpers waren nat en angst straalde van hem af.

"Mel, je moet me helpen, het is Spot." Snel liepen we de stille weg af naar het huis van Louise. We zorgden ervoor dat we ongezien bleven. Intussen vertelde Tim het hele verhaal. Louise en haar ouders, die net waren teruggekomen uit New-York, waren vroeg thuisgekomen

van een feestje. Louise had Tim betrapt toen hij met Spot in de bak aan het oefenen was. Ze had groen gezien van jaloezie en woede toen ze zag hoe Spot een enorme hindernis sprong. Ze had Tim ter plekke ontslagen en hem verteld dat hij de volgende ochtend zijn kamers moest verlaten. Toen had ze geprobeerd om de teugels van Spot uit zijn handen te grissen, maar ze was door het paard weggeduwd toen hij van schrik steigerde. Ze was niet gewond, maar ging op de grond liggen en deed alsof ze een hersenschudding had. Haar moeder kwam naar buiten rennen, gillend als een mager speenvarken. Louise bleef beweren dat Spot haar had aangevallen.

Mevrouw Sullivan zei dat hij zonder twijfel gevaarlijk was. Die middag had ze de dierenarts meteen gebeld en hem gevraagd om de volgende dag langs te komen. Ze waren van plan om hem af te laten maken. Tim stopte even met praten. Hij was zo overstuur dat hij amper meer kon ademen.

"Ik laat het niet gebeuren, Mel. Nooit!" Spot stond in een stal aan de andere kant van de grote wei. Tim had het plan om hem weg te halen en hem ergens te verstoppen waar niemand hem zou gaan zoeken. We hadden niet veel tijd, maar Tim z'n idee was hartstikke goed. Aan het

uiterste einde van onze grote wei, in een smal dalletje, stond een vervallen schuurtje dat groot genoeg was om Spot te verbergen. Vanaf de weg was het niet te zien en de meeste mensen wisten niet eens dat het er was. We hadden geen tijd te verliezen.

Het huis van Louise was in duisternis gehuld toen we de wei overstaken naar de stallen. Spot hinnikte vriendelijk toen hij ons aan zag komen.

"Ssst, stil jochie, niet zo'n herrie maken," fluisterde Tim, toen Spot een paar keer ongeduldig tegen de deur sloeg. Heel stil schoven we de grendels van de deur en slopen naar binnen. De geur van houtkrullen en vers hooi was heerlijk en gaf me een vertrouwd gevoel. Mijn hart bonkte en ik wist dat wat we van plan waren niets minder dan ontvoering was.

Ik sprong bijna uit mijn vel van schrik toen een lapjeskat zonder staart uit de voerbak sprong en in de nacht verdween.

Ik kneep zo hard in de arm van Tim dat mijn eigen vingers er pijn van deden. Spot was eerst zenuwachtig maar kalmeerde al snel toen ik hem wat haver uit mijn

jaszak gaf. Tim deed een halster aan en pakte het touw. "Als we zorgen dat hij op het gras blijft," fluisterde hij, "dan kan niemand hem horen. Het belangrijkste is dat we kalm blijven."

Gelukkig waren we ver genoeg van het huis om niet opgemerkt te worden.

Tim geleidde Spot naar buiten in de koele nachtlucht. De oren van het paard stonden recht vooruit en hij zag er geheimzinnig uit toen het maanlicht zijn bruinwitte vacht bescheen.

"Waar gaan jullie heen?" klonk ineens een stem achter ons. Het was Bob.

Mijn hart maakte een driedubbele salto. Tim stond met een schok stil en draaide zich toen langzaam om, om hem aan te kijken.

"Dus hier ben jij al die tijd geweest. Ik had het kunnen weten."

Spot snoof en begon achteruit tegen een heggetje aan te lopen. Tim duwde het halstertouw in mijn handen zonder

zijn blik af te wenden van Bob. Ergens in de buurt van het grote huis begon een hond te blaffen en ik dacht ook dat ik een deur hoorde.

"Jij houdt ons niet tegen," zei Tim, "dus je kunt je beter weer gaan verstoppen in dat hol waar je net uitgekomen bent. En snel vergeten dat je dit gezien hebt." Bob twijfelde. Ik kon zien dat hij bang was voor Tim. Hij deed een stap achteruit, terug in de duisternis. Zijn gezicht verdween half in de schaduw. Spot wist niet wat er aan de hand was en begon zich te vervelen. Hij trok hard aan het touw om bij een pol gras te komen en stond op mijn tenen. Op dat moment werd Tim hierdoor afgeleid. Bob greep een hooivork die tegen de stalmuur gestaan moest hebben. Hij zwaaide dreigend met het ding. Op zijn gezicht verscheen een kille grijns. "Nou heb ik je," gromde hij. De twee metalen punten glinsterden in het maanlicht. Tim stond stil en bewoog geen spier. "Nou, kom op dan," treiterde Bob, met de hooivork naar hem wijzend. Ik kon het bijna niet meer aanzien. De mond van Bob was samengetrokken tot een smal streepje toen Tim weigerde om op zijn pesterijen in te gaan.

"Je bent een lafaard," zei hij. Hij stak de hooivork in de richting van het gezicht van Tim. Nog steeds bewoog Tim

niet.

ik wist niet wat ik moest doen. Spot sleepte me het halve terrein over en het zweet droop van me af. Tim stond daar doodstil en bleef héél kalm. Maar Bob begon het langzaam op te geven onder zijn starende blik. Hij lachte zenuwachtig en liet de hooivork een beetje zakken. "Leg dat ding neer, Bob," zei Tim met een lage, dreigende stem.

"Okee, je kunt die knol voor mijn part meenemen," gromde hij ineens.

"Vanaf nu moet die domme Louise zelf haar vuile klusjes maar opknappen."

"Nou moet je even heel goed luisteren, Bob," zei Tim dringend. "We gaan hier met dit paard vandaan en jij vertelt daar niets over, tegen niemand. Begrepen? Als je het wel doet, stuur ik het hele politiekorps op je af! Bob deed een stap achteruit. Hij knikte met zijn hoofd als een klein kind dat een standje kreeg. We maakten dat we wegkwamen voor hij zich zou bedenken. We liepen in de achterste wei door het hoge gras. Zo zouden we bij de weg komen. Spot, blij dat we eindelijk wat deden,

kalmeerde en liep rustig naast me. We wilden niet te vlug gaan om geen onrust te veroorzaken. Aan de andere kant was het belangrijk om zo snel mogelijk uit de buurt van het grote huis te komen.

"Jij was ongelooflijk daarnet," zei ik tegen Tim. Ik meende het echt.

"Eigenlijk stond ik te trillen op mijn benen," gaf hij toe. We kwamen bij een klein houten hekje en gingen erdoor om op de weg te komen. Een auto scheurde keihard voorbij met de grote lichten aan.

De zenuwen gierden door mijn hele lijf. Ik vroeg me af of Bob het nieuws al had doorverteld. "Niets aan de hand," zei Tim, alsof hij mijn gedachten kon raden. "Gewoon een of andere mafkees die van een feestje afkomt. Kom op, dan gaan we."

We liepen de weg af door het gras en wensten dat de maan nu even niet zo helder zou schijnen. "Als we maar aan het eind van deze weg kunnen komen," zei Tim, "dan zijn we veilig."

Spot stond opeens stokstijf stil en loerde naar iets in de

heg langs de weg.

"Wat is dat?" fluisterde ik angstig tegen Tim. Nog meer van deze zenuwtoestanden kon ik echt niet hebben. "Een vos. Kijk daar, hij springt net over dat muurtje." Ik zag nog net zijn pluimstaart in het donker verdwijnen. Aan de overkant riep een uil en ik hoorde zijn vleugels klapperen.

"Hier," zei Tim en hij stopte bij een soort paadje.

"Als we hierlangs gaan, kunnen we de beek oversteken om bij jullie weiland te komen. Dan hebben we minder kans om op de weg gezien te worden."

Spot vond het niet zo leuk in het bos. Het leek wel of hij overal spoken zag en het kostte ons veel moeite om hem door de beek te krijgen, ook al stond er bijna geen water in.

Gelukkig was Tim bij me want alleen zou ik het nooit gedurfd hebben, 's Nachts leek alles zo anders en waren er zoveel enge geluiden. Het leek wel of je in een andere wereld terecht kwam.

"Daar is het," zei Tim, toen er iets opdook wat in het verleden een schapenshuur geweest was. Het was gedeeltelijk ingestort zodat er maar net genoeg ruimte was voor een paard. Sarah was er niet zeker van dat het veilig was, dus gebruikten we het niet totdat we genoeg geld hadden om het te herbouwen. Ik maakte me vreselijk ongerust dat Spot hier moest blijven. Het was duidelijk dat we morgen naar een andere schuilplaats moesten gaan zoeken. Of eigenlijk straks, want het zou niet lang meer duren voor de zon opkwam.

"Maak je niet ongerust, Mel. Voorlopig is dit goed genoeg. Alles is beter dan dat hij neergeschoten wordt." Daar kon ik het alleen maar mee eens zijn. Ik liet ze samen achter in de ochtendmist. Spot genoot van het voer dat Ti m voor hem mee had genomen. Ik maakte dat ik thuis kwam voordat iemand me gemist zou hebben. Tim had me laten beloven dat ik niets zou zeggen. Hij was ervan overtuigd, dat Sarah zou vinden dat Spot teruggegeven moest worden. Maar hoe moest ik iets als dit geheimhouden? Ik wist dat de waarheid eens boven tafel zou komen en wat dan? Het enige waar ik zeker van was, was dat we Spot niet konden laten sterven. Ik had genoeg vertrouwen in Sarah om te weten dat ze dat nooit zou laten gebeuren.

Een paar uur later kwam Louise met Wizard het erf opgereden. Ze had haar kaken stijf op elkaar geklemd en zag er woedend uit.

Sarah kwam net uit het kippenhok met verse eieren en Nick kieperde net een kruiwagen mest leeg. Ik was naar Tim en Spot geweest. Ik was zogenaamd met Goldie gaan wandelen. Op de een of andere manier had ik kans gezien om wat broodjes en een zak chips mee te nemen. Niemand had iets in de gaten gehad. Sarah, die de donkere kringen onder mijn ogen opmerkte, ging er gewoon van uit dat ik slecht had geslapen.

Maar nu, nu Wizard stilstond en Louise afsteeg, balde mijn maag zich samen tot een strakke knoop. Ik wou dat er iemand was die mij ongezien de ruimte in kon schieten. Het blonde haar van Louise golfde over haar rug, terwijl ze tegen Sarah gilte: "Waar is mijn paard?" Sarah keek alsof iemand haar net een klap op haar hoofd had gegeven. "Wat zeg je?"

"Je hebt me wel gehoord en je kunt beter geen geintjes met me uithalen. Ik weet wat je van plan bent, waar is mijn paard?"

De ogen van Louise zagen er uit als gloeiende kolen en haar hele slanke lijf schudde van ingehouden woede. "Hoe durf je te denken, dat je dit zomaar kunt doen,"ilde ze als een verwend kind. Haar gezicht werd net zo rood als haar lippenstift en een spiertje in haar linkerwang trilde.

"Geef me mijn paard terug!" Haar schelle stem klonk over het hele terrein. Goldie verdween trillend met zijn staart tussen zijn achterpoten. Ik kreeg zin om hetzelfde te doen. Nick liep op haar af en keek alsof hij van plan was haar eens goed de waarheid te zeggen. Louise werd wanhopig, omdat Sarah helemaal niets zei, maar haar alleen maar als een zombie stond aan te staren. Ze greep het eierrekje uit Sarahs handen en smiet het woedend op de grond. Geel struif en eierschillen spatten op het asfalt. Het spetterde tegen Wizards voorbenen. Het arme dier stond te trillen van schrik, maar kon zich helemaal niet bewegen. Louise had de teugels zo strak vast, dat hij bijna zijn onderkaak kneusde.

"Dat zal je leren om zoiets met mij uit te halen,"ilde ze. Ze rende weg om in de stallen en de buitenbak te zoeken naar Spot. Sarah, die ineens weer bij zinnen kwam, ging achter haar aan.

"Laat dit aan mij over," snauwde ze tegen Nick. Ze greep Louise bij de schouder en draaide haar om.

"Ga weg!" riep Sarah. Haar gezicht was bijna net zo rood als haar haren. "Verdwijn van het terrein voordat ik je eraf gooi, hoor je me?"

Louise's mond viel open.

"Ik ben écht doodziek van jou." ging Sarah verder, als een op hol geraakte stoommachine. "Dat gedoe met het verpesten van onze show, het verzieken van het hele feest en ervoor zorgen dat Melanie bijna in het ziekenhuis terechtkwam. Wie denk je wel dat je bent?" De kleur trok weg uit Louise's gezicht zodat ze ineens spierwit zag.

"Nou, wegwezen voordat ik je aangeef bij de politie. En word alsjeblieft eindelijk eens volwassen, voordat ze je een speen gaan geven."

Nick begon zachtjes in zijn handen te klappen. Louise voelde zich meer en meer opgelaten. "Jullie kunnen dit niet zomaar doen," piepte ze. Tranen druppelden uit haar

zwart opgemaakte ogen. "Ik weet dat jullie Spot gestolen hebben. Wacht maar tot ik het mijn vader verteld heb."

Ze snikte hardop en reed weg met Wizard, die keek alsof hij veel liever gebleven was.

"Waar ging het eigenlijk over?" vroeg Nick toen de rust weergekeerd was. Goldie at met een gelukkig gezicht gauw de gebroken eieren op.

"Die meid wordt steeds erger," zei Sarah. Ze kalmeerde al wat en probeerde iets te begrijpen van Louise's beschuldigingen.

"Mel, weet jij hier misschien iets van?" "Eh....wat?" Van schrik maakte ik een sprongetje. Ik probeerde net om stiekem in huis te verdwijnen. Ik was nooit goed geweest in het vertellen van leugens. "Mel, wat is er aan de hand? Je hebt een knalrooie kop." "Ja Mel," zei Nick. "En je bent wel heel erg stil." "N-niks," stotterde ik, en kromp in elkaar bij de onderzoekende blik van Sarah.

"Ik, ik wilde net ontbijt gaan maken," zei ik. Ik voelde me betrappt.

"Melanie!!"

Het was een verloren strijd.

"Je weet dat we hier in huis nóóit geen geheimen voor elkaar hebben," zei Sarah. Ze sprak ieder woord langzaam en duidelijk uit.

"We-we hadden geen keus," jammerde ik. Het was twee tegen één. Zelfs Goldie keek me beschuldigend aan.

"Nou, het is zo..," zei ik en het hele verhaal kwam als een vloedgolf naar buiten.

Hoofdstuk 10

"Het spijt me, mevrouw Foster, we hadden het aan u moeten vertellen." Tim stamelde met zijn hoofd naar beneden terwijl we in de keuken een oplossing probeerden te vinden.

"Dat hadden jullie zeker moeten doen," Sarah ijsbeerde heen en weer. Een kippenveer hing nog op haar rug. We hadden Spot uit de verlaten schapenschuur gehaald en naar De Zwarte Hoeve gebracht.

Spot stond in de stal op een paar brokken te kauwen en hield zich hopelijk rustig.

"Weten jullie wel hoeveel ellende we ons op de hals kunnen halen?" zei ze. Ze draaide zich om op haar hakken en stapte bijna op een speelgoedmuis van de katten. "Ik neem alle schuld op me," zei Tim met een sip gezicht. "Het was mijn fout, niet die van Mel." "Oh nee, geen sprake van," bulderde Sarah. Op zachtere toon

ging ze verder. "Ik zou precies hetzelfde gedaan hebben."

Tim keek haar ongelovig aan.

"Wat we nu moeten doen is een soort strijdplan bedenken," ging Sarah verder.

"Daar heb ik al over nagedacht". Tim fleurde helemaal op, en hij begon ons heel precies uit te leggen wat hij in gedachten had.

"Wow," gilden Katie en Danny eensgezind. Sarah knikte bedachtzaam.

"Maar zal het werken?" vroeg ik aarzelend, bang dat we alsnog de mist ingingen. Tenslotte was het een reuzengok. "We hebben geen keus," zei Nick grimmig. "Het is dit of Spot terugsturen, het moet werken." "Laten we het maar doen." Sarah was vastbesloten en raakte met haar slanke vingers de mouw van Tim even aan. "Het hangt nu allemaal van jou af, Tim," zei ze. En zo begonnen we aan de eerste stappen van ons reddingsplan.

"Waar is de asbak?" riep Nick. Hij dook de keuken in met een grote sigaar die net in een vaas vol water was gevallen. Sarah zette net het zondagse servies op een zilveren dienblad en smeed met de keukenkastdeurtjes terwijl ze op zoek was naar de bruine suiker.

Ik wist niets meer te zeggen. Ik voelde me alsof iemand aan mijn zenuwen stond te trekken, alsof het elastiekjes waren.

In de woonkamer zat meneer Sullivan, Louise's vader op onze roze bank. Hij tikte met zijn vingers op de leuning en vroeg zich ongetwijfeld af wat er aan de hand was. Sarah had hem een paar uur daarvoor opgebeld en een afspraak gemaakt voor drie uur die middag. Het enige wat ze nu nog kon doen was wat kletsen over het weer. "Waar is Tim?" fluisterden we allemaal toen ons zorgvuldig bedachte plannetje uit elkaar dreigde te vallen. "Geen paniek," zei Sarah. "We kunnen dit wel aan. Gewoon aan de praat houden, Mel." Aan de praat houden, aan de praat houden, zei ik steeds tegen mezelf toen ik de kamer weer inging met een asbak en een doosje lucifers. Meneer Sullivan stond bij de schoorsteenmantel te kijken naar een foto van Nick en mij op Sparky.

Hij leek helemaal niet op Louise. Niemand zou hebben kunnen zien aan zijn kieren of de manier waarop hij praatte dat hij zo rijk en machtig was. Ik hoopte maar dat hij begrip op kon brengen voor onze kant van het verhaal. Spot hadden we verstopt, maar iedere keer dacht ik dat ik hem hoorde hinniken naar Queenie die over hem moederde alsof hij een veulentje was. Katie en Danny zaten boven met hun vingers gekruist om ons geluk te brengen. Het was hun uitdrukkelijk verboden om naar beneden te komen vóór alles achter de rug was. Dat was alleen om te voorkomen dat ze op het laatste moment hun mond voorbij zouden praten. "Alsjeblieft Tim, kom nou." Ik deed een schietgebedje terwijl opa's klok in de hoek van de kamer de minuten wegtikte. Er was nog steeds niemand te zien. Sarah stormde binnen, liet het dienblad bijna vallen en keek opgewonden om zich heen.

"Ik kan echt niet lang blijven," zei meneer Sullivan. Hij keek op zijn horloge en ging weer zitten. Sarah begon

een gesprek over het kweken van groente, iets waar ze beslist niets van afwist. Ik was net bezig om alle hoop te laten varen toen Tim door de deur gedenderd kwam, gevolgd door een opgewonden Nick, die grijsde van oor tot oor. Tim had een videoband in zijn hand geklemd. "Ik

heb het," zei hij en Sarah keek echt vreselijk benauwd..

"Tim?" zei meneer Sullivan. Hij keek stomverbaasd. "Ik leg het later wel uit," antwoordde Sarah snel terwijl ze de video in het apparaat duwde en vlug op 'play' drukte. De televisie kwam tot leven. Eerst was er sneeuw en een vaag beeld.....Hoe moest het verder als Tim het niet goed had gefilmd? Toen stelde het beeld scherp en zag je een opname van het huis van Louise en de stallen. Daarna zag je Louise die de hele tijd met Royal Storm door de buiten-bak galoppeerde. "Wat is dit allemaal?" vroeg meneer Sullivan. Hij ergerde zich duidelijk en was heel verbaasd. Maar toen viel zijn oog op Patrick, de broer van Louise en een andere jongen die samen bij een hindernis stonden en een balk vasthielden. Het beeld werd iets minder duidelijk maar was nog steeds goed te zien. Louise galoppeerde langzaam op de hindernis af en net op het moment dat Storm er met een prachtige boog overheen sprong, tilden Patrick en die andere jongen de balk op zodat hij met een akelige klap tegen de Storms voorbenen aankwam. "Hebbes." zei Sarah, ze sloeg hard met haar vuist in het kussen dat ze op haar knieën had liggen. Het gezicht van meneer Sullivan was veranderd in een masker.

De video draaide verder en Louise liet Storm steeds maar weer springen totdat Storm zo bang was dat hij wel een halve meter hoger sprong dan nodig. Patrick lachte en Louise keek heel tevreden. Alleen Storm was één bonk zenuwen.

Het zweet droop van zijn hals en zijn ogen rolden angstig heen en weer. "Zet uit, zet alsjeblieft uit," mompelde meneer Sullivan. Hij droogde zijn handen af aan zijn broekspijpen. Zijn gezicht zag spierwit van schrik. "Het spijt me dat we dit moesten doen," zei Sarah. Ze drukte op de terugspoeltoets en zette de televisie uit. "Het was de enige manier om Spot te redden." "Wat zegt u?" Meneer Sullivan keek nog verbaasder als daarvoor.

"U bedoelt dat u dit niet weet?" vroeg Sarah. "Dan weet u ook vast niet dat uw aardige dochter Louise ons tijdens uw vakantie naar New York heeft opgebeld om te zeggen dat u geen sponsor meer wilde zijn van onze paardenshow. Ik zou ook als ik u was, maar eens opletten met wat voor mensen Louise omgaat. Het schijnt dat ze die Bob en Frank héél goed kent," ging Sarah opgewonden door. De arme man wist allemaal van niks. Hij was diep geschokt toen we hem alles vertelden over

Spot. Hij verzekerde ons ook dat hij echt niets van al deze toestanden afwist. "Ik zorg alleen maar voor het geld," zei hij. Hij keek moedeloos en teleurgesteld.

"Wat gaan jullie doen?" vroeg hij. Hij aaide kleine

Mathilda die naar binnen was geglipt en nu bij hem op schoot zat.

"Dat hangt van u af," zei Nick. "Maar we waren wel van plan om een kopie van deze band naar de Paarden sportbond en de dierenbescherming te sturen." "En als ik nu beloof dat dit nooit meer zal gebeuren, wat dan?"

Nick keek naar Sarah.

"Wat doen jullie als ik Spot aan De Zwarte Hoeve schenk en voor zijn verzorging betaal?" Mijn ogen puilden zowat uit.

"Zegt u dat nog eens," zei Nick, die dacht dat hij een sprookje hoorde.

Tim liet zich als een zak aardappelen in een stoel vallen. "Meent u dat echt?" vroeg Sarah ongelovig. "Het lijkt mij

de beste oplossing," ging meneer Sullivan verder. "Louise kan niets met dat paard beginnen. Als we hem verkopen komt hij bij de slager terecht. Hier is hij tenminste veilig."

"Wat doet u met die andere twee paarden?" vroeg Tim. "Oh, ik beloof je dat daar van nu af aan goed voor gezorgd zal worden. Mijn dochter hoort zich zo beslist niet te gedragen."

Hij keek met walging naar de video. "Ik beloof je dat ik mijn woord zal houden."

Toen de Mercedes van meneer Sullivan de oprit afreed, kneep Sarah zo hard in mijn hand, dat mijn vingers wit werden.

"We hebben het voor elkaar, kinderen," zei ze. Ze was niet meer in staat om zich te beheersen. "Jie-ha!" Nick gilte als een cowboy, sloeg zijn armen om Sarah heen en tilde haar zomaar op. Ik kon niet meer stoppen met lachen. Katie en Danny kwamen naar beneden gerend met Goldie vlak achter hen aan. "We hebben alles gehoord!" gilte Katie "We stonden stiekem aan de deur te luisteren."

Later die middag kregen we een telefoontje van de politie om te zeggen dat Bob bij zijn huis aangehouden was terwijl hij wat kleren aan het inpakken was. Ze hadden hem meegenomen om hem verder te ondervragen. Mevrouw Parker en Sarah waren weggegaan om inkopen te doen voor een feestje en Robert belde na het avondsprek uur. Nick en ik vroegen Tim het hemd van het lijf over hoe hij het voor elkaar had gekregen om die video te maken. "Natuurlijk wist ik heus wel dat alles weer goed zou komen zei mevrouw Parker tegen Robert terwijl ze op de hoek van de bank ging zitten. Met Sarahs voorschot van de uitgever zouden we in ieder geval genoeg geld hebben tot Kerstmis. Tegen die tijd moesten we weer iets anders bedenken om aan geld te komen.

Sarah ging de restjes van Katies verjaardagstaart, die er uitzag als een hoefijzer, opruimen. Ik verslond nog een stuk appelpaai en Nick vertelde een paar flauwe moppen. "Ik kan gewoon niet geloven dat Spot nu veilig is," zei Tim steeds maar weer. Sarah had een bed voor Tim neergezet in de logeerkamer en hij zou de komende weken bij ons blijven tof hij had besloten wat hij verder wilde gaan doen. "Ik wou dat ik hier voor altijd kon blijven," zei Danny. Hij voerde Goldie net een blokje kaas met ananas. Buiten genoten de paarden van een

feestmaaltje van brokken en stukjes wortel. Als je naar Danny keek, die nog een chocoladekoekje pakte, kon je je niet voorstellen dat dit hetzelfde jongetje was dat een paar weken geleden huilend op de stoep zat. Hij was net zo opgeknapt als Queenie en het was net alsof we hem al jaren kenden. "Dit is echt de fijnste zomervakantie die ik ooit heb meegemaakt," zei Katie, terwijl ze muziek aanzette. "Denk alleen maar aan die pony's buiten die door ons gered zijn."

"Oh, nee, Katie, niet weer dat liedje." "Zo, en hoe heb je nou die video gemaakt?" vroeg mevrouw Parker aan Tim die nog een keer rondging met de chocoladekoekjes.

"Eigenlijk heel simpel. Ik kon een videocamera lenen van een vriend en verstopte me in de bosjes tot Louise naar buiten kwam. Ik had er al zo'n voorgevoel van dat ze iets uit wilde proberen omdat er over een paar weken een grote wedstrijd is. Ik moest wel wachten tot meneer Sullivan weg was - ze zou vast niets doen zolang haar vader in de buurt was. Daarom was ik pas zo laat weer terug. En heel even dacht ik dat die camera kapot was." "Wie heeft er alle marsepein van deze taart gesnoept?" Sarah kwam de kamer binnen met in één hand gebak en in haar andere een glas belletjeswijn. Een feestmuts

stond bovenop haar rode haar.

Robert schonk voor iedereen een glas in en bracht een toast uit op De Zwarte Hoeve. "Hoera," riepen we allemaal tegelijk toen de kurk met een knal uit de fles vloog. "Hiep Hiep Hoera!" gilte Danny uitgelaten toen we met de glazen klonken en Tim een cd opzette met 'We are the Champions'.

"Eind goed, al goed," fluisterde Robert in mijn oor en sloeg een arm om Sarahs schouders. Voor de eerste keer sinds papa dood was voelde ik me weer eens heel gelukkig. Toen ik mijn ogen dichtdeed, dacht ik aan al die eenzame, dappere pony's overal ter wereld die ons nodig hadden. Zij waren de kampioenen, dacht ik. Pony's als Queenie, Sophie, Spot en Blue - zo lief, aardig en vol vertrouwen. "Kom op Mel, anders mis je het," riep Sarah iedereen was naar buiten naar de maanverlichte tuin gegaan en maakten een rondedans om de appelboom. "Kijk," riep Danny en hij wees naar de lucht. "Een vallende ster!" Maar op dat moment kon ik even niets bedenken om te wensen, ik was écht super gelukkig!